NANCY KRESS

UN ZEU DIN UMBRĂ

1. NAVA.

Mă uitam cum se lansează sonda de pe observatorul aflat pe puntea superioară a navei Kepler, cu întreg fuzelajul Schaad luminat de stele. Stăteam între Ajit şi Kane. Observatorul, unde se afla şi grădina navei, devenise imperiul plantelor mele exo-tice, care înfloreau cu o exuberantă rară. A trebuit să ne stre-curăm între fuzelaj şi un strat de comoralia înalte de doi metri ca să vedem lansarea.

— N-ai putea să mai tai plantele astea din când în când, Tirzah? Întrebă Kane.

Îşi apăsă nasul de fuzelajul aproape invizibil, ca un copil. O fâşie despică scurt cerul.

— Uite-o. Nu-i mare lucru de văzut, adăugă el.

M-am întors şi l-am aţintit cu privirea. Nu-i mare lucru de văzut? Dincolo de navă se întindea, în toată gloria ei sângeroasă, zona cea mai violentă şi mai periculoasă din galaxie. E-adevărat, Kepler se oprise la o sută de ani lumină de miez, pentru siguranţa oamenilor, iar norii de praf şi gaze camuflau priveliştea. Dar, pe de altă parte, ne aflam prea departe pentru o vedere panoramică.

Gaura neagră supermasivă Sagittarius A*, centrul mortal al galaxiei, strălucea de gazele fierbinţi pe care le absorbea în uitare. În jurul ei se rotea Sagittarius Vest, o spirală cu trei braţe de plasmă fierbinte, având zece ani lumină în diametru şi radiind furioasă pe măsură ce se răcea. Iar în jurul acesteia, Sagittarius Est, o carapace uriaşă rămasă în urma unei explo-zii catastrofale din ultima sută de mii de ani, extinsă spre ex-terior. Am văzut mii de stele, inclusiv cele albastre şi fierbinţi ale IRS16, care pluteau periculos de aproape de gaură şi dădeau naştere unui vânt stelar atât de furios ca făcea să fluture coada lungă a stelei roşii gigantice din preajmă. Toate se precipitau, radiau, se ciocneau, se despicau, într-un vuiet care cuprindea

întreg spectrul electromagnetic. Toate stârnite împotriva parfumului fin şi dulceag al florilor mele cu viaţă scurtă.

Nu se întâmplă nimic. Dar Kane nu fusese niciodată interesat de privelişti uimitoare.

— Aşa-i, nu prea ai ce vedea, spuse Ajit, pe tonul lui muzical. Dar avem pentru ce să ne rugăm. Şi uite-aşa ne ducem noi.

— Eu nu mă rog, se răsti Kane.

— N-am zis să ne rugăm în sensul religios, preciza Ajit calm. El e întotdeauna calm. M-am referit la speranţă. E un lucru miraculos, nu? Uite-aşa ne ducem noi.

Avea dreptate, bineînţeles. Pe sondă se aflau entitatea Ajit, entitatea Kane şi entitatea Tirzah, transferate într-un calculator de cristal, nu mai mare decât o floare de comoralia. „Noi" vom intra în învălmăşeala de stele, unde trupurile omeneşti n-aveau cum să pătrundă. „Noi" vom studia, măsura şi încerca să găsim răspunsuri la întrebări ştiinţifice în miezul acela înspumat de spaţiu-timp galactic. În proporţie de nouăzeci la sută, masa sondei era scutul calculatorului. Nouăzeci la sută din restul masei proteja cele trei minicapsule pe care sonda ni le va trimite înapoi, cu date înregistrate şi analizate. Nu exista nici un alt mod de a obţine informaţii din baia aceea de radiaţii tulburătoare, în afară de minicapsule.

Tot aşa, nu exista nici un mod de a cunoaşte exact ce întrebări trebuiau să pună Ajit şi Kane până nu se apropiau de Sag A*. Entităţile transferate pe sondă vor şti. Ele ştiau tot ce ştiam Ajit, Kane şi cu mine, până în momentul în care am fost transferaţi.

— Shiva dansând, spuse Ajit.

— Poftim? Întrebă Kane.

— Nimic. N-ai de unde să ştii la ce m-am referit. Vino cu mine, Tirzah. Vreau să-ţi arăt ceva.

Am renunţat le efortul de-a urmări sonda, mi-am micşorat ochii şi i-am zâmbit lui Ajit.

— Sigur că da.

Doar pentru asta sunt aici.

Pielea lui Ajit e mai fină decât a lui Kane, cu mai puţini muşchi. Kane se antrenează zilnic în sala de sport de pe navă, încruntându-se ca un demon. Ajit mă rostogoli şi mă atinse pe perineul meu satisfăcut, încălzit.

— Eşti atât de frumoasă, Tirzah... Am râs.

— Toţi suntem frumoşi. De ce să creăm o nouă modificare genetică?

— Oamenii mai fac şi lucruri ciudate.

— Am observat, l-am tachinat eu.

— Uneori mă gândesc că activităţile mele şi ale lui Kane sunt pentru tine necunoscute. Te văd cum stai la masă şi ne asculţi şi-mi dau seama că nu înţelegi fizica noastră. Asta mă întristează.

Mi-am pus mâna pe mâna lui, ascunzându-mi iritarea cu priceperea obţinută în urma unei practici îndelungate. Nu mă irită sensibilitatea asta calmă a lui Ajit. E grozav în pat, mai tandru şi mai atent decât Kane, dar se iveşte un alt aspect: aerul său de superioritate îngăduitoare. „Mă întristez pentru tine.” Se întristează pentru mine! Pentru că nu sunt om de ştiinţă!

Sunt căpitanul expediţiei, cu statut de master în conducerea navei şi diplomă de îndrumător Spiritual clasa întâi. Pe Kepler, cuvântul meu e lege, fără excepţie. Am o experienţă de peste cincizeci de ani standard şi m-am specializat în instruirea savanţilor. N-am pierdut niciodată o expediţie şi n-am nevoie de mila nimănui.

Fireşte, nu l-am lăsat pe Ajit să-mi afle gândurile. I-am masat mâna cu a mea, adică mâna lui îmi masa perineul, şi am tors încet.

— Mă bucur că te-ai hotărât să-mi arăţi asta.

— De fapt, nu asta voiam să-ţi arăt.

— Nu?

— Nu. Aşteaptă aici, Tirzah.

Se ridică şi merse cu paşi mici, gol, la micul său dulap. Un corp frumos, toarte frumos, moale şi maroniu, ca un copac subţire, curăţat. Îl vedeam cu claritate. Ajit întotdeauna face dragoste cu toate luminile din cabină aprinse, ca sub lumina soarelui. Stăteam pe patul lui, nu pe al meu. Niciodată nu l-am dus pe el sau pe Kane în cabina mea, pentru că păstram în ea diverse lucruri despre care ei nu ştiau, şi nici nu vor afla, de la echipamente de supraveghere duplicat la detectori subdermali rar utilizaţi.

Ajit scoase din dulap o statuie. Se întoarse ruşinat, totodată mândru, ca să mi-o arate. M-am ridicat în capul oaselor, surprinsă.

Era o statuie mare, destul de mare să ocupe tot spaţiul din dulăpior. Şi grea, se vedea din felul în care o ţinea în faţa trupului său gol. Părea o statuetă veche de bronz, întruchipând un fel de zeu cu patru braţe, într-un cerc de flăcări din bronz foarte vechi.

— Nataraja, îmi spuse el. Shiva dansând.

— Aut…

— Nu, nu sunt un adorator al zeilor. Zâmbi. Mă cunoşti, ştii că nu-i aşa. Hinduismul are mulţi zei, câteva mii, dar, pentru oricine altcineva în afară de ignoranţi, ei nu reprezintă decât întruchipări ale diferitelor aspecte din realitate. Shiva reprezintă dansul creaţiei şi al distrugerii, fluxul de energie constant din cosmos. Naşterea şi moartea şi renaşterea. Mi s-a părut potrivit să-l aduc în miezul galactic, unde totul se naşte, moare şi renaşte.

Nu mi se păru o explicaţie solidă. Ar fi fost suficientă o hologramă, care n-ar fi ocupat aproape tot spaţiul din dulăpiorul lui Ajit. Înainte să-i spun ce gândesc, el rosti:

— Statuia există în familia mea de patru sute de ani. Trebuie s-o duc acasă, împreună cu răspunsurile la întrebările mele ştiinţifice.

Nu înţeleg prea bine preocupările ştiinţifice ale lui Ajit, nici pe ale lui Kane, dar ştiu foarte bine ce mult înseamnă pentru el. E datoria mea. În trupul splendid al lui Ajit sălăşluieşte o ambiţie nestăvilită, un fluviu hrănit cu dorinţele unei familii sărace care a sacrificat bruma de avere câştigată în Bombay pentru fiul preferat. Ajit este receptaculul în care au turnat atâtea speranţe, atâtea sacrificii, atâta egoism. Tensiunea acumulată îl face atât de tandru când iubeşte. Nu-şi permite să se distrugă.

— O să duci statuia înapoi la New Bombay, i-am spus eu încet, odată cu răspunsurile pe care le cauţi.

În mâinile sale, în lumina strălucitoare, statuia de bronz arunca umbre săltăreţe pe trupul său gol.

L-am găsit pe Kane la terminalul său, atât de adâncit în gânduri că nu mi-a simţit prezenţa până nu l-am strâns de umăr. Tresări, înjură şi-şi luă ochii de pe monitor.

— Cum merge, Kane?

— Nu merge deloc. Cum ar putea să meargă? Îmi trebuie mai multe date!

— O să le primeşti. Ai răbdare, l-am sfătuit.

Îşi frecă urechea stângă, un tic vechi, care-i revine de câte ori se enervează, adică mai tot timpul. Când e agitat şi emoţionat, îşi trece mâna stângă prin părul roşcat şi aspru, până când şuviţele stau drept, ca nişte flăcări. Acum zâmbi trist.

— Nu sunt o fire prea răbdătoare.

— Nu, nu eşti.

— Dar ai dreptate, Tirzah. O să vină şi informaţiile. Dar mi-e greu să aştept după prima minicapsulă. Ce n-aş da să fi avut mai multe! Afurisiţii de birocraţi meschini! La o acceleraţie de…

— Nu mă lua iar cu cifrele tale, i-am spus. În joacă, l-am tras uşor de păr.

— Kane, am venit să-ţi cer o favoare.

— Bine, îmi spuse el imediat. Despre ce e vorba?

Kane nu se gândeşte niciodată înainte. Ajit ar fi devenit imediat prudent.

— Vreau să înveţi să joci go cu Ajit. Se încruntă.

— De ce?

Cu Kane trebuie să fii tot timpul logic. Mi-ar face orice favoare i-aş cere, dar, dacă nu înţelege totul, o face din silă.

— Păi, în primul rând pentru că go-ul te ajută să-ţi treacă timpul până soseşte prima minicapsulă. Faci altceva în afară de a prelucra aceleaşi date la nesfârşit, până când nici nu mai ştii ce înseamnă fiecare. În al doilea rând, pentru că este un joc destul de complex şi cred c-o să-ţi placă. În al treilea rând, mă pricep şi eu să-l joc destul de bine, dar Ajit e mai bun, cum vei fi şi tu, cred, aşa că o să pot învăţa de la amândoi.

În al patrulea rând, mi-am zis eu în gând, pentru că Ajit e un maestru, te va bate de fiecare dată şi trebuie să-i crească încrederea în sine.

Ajit nu e un savant de calibrul lui Kane. De fapt, nimeni din lumile colonizate nu-l depăşeşte pe Kane. Toţi trei ştim asta, dar n-am rostit-o nici măcar o dată. Sunt genii cu care cei inferiori lor pot lucra cu uşurinţă, care sunt destul de generoase ca să-şi încetinească goana minţii lor strălucitoare la ritmul paşilor lenţi ai celor mai puţin dăruiţi.

— Go, spuse Kane gânditor. Am prieteni care-l joacă.

O afirmaţie nepotrivită. Kane nu are prieteni în sensul clasic al cuvântului. Are colegi, are ştiinţa şi mă are pe mine.

Îmi zâmbi, un semn rarisim de recunoştinţă pe chipul său atrăgător.

— Mulţumesc, Tirzah. O să joc cu Ajit. Ai dreptate, chiar o să ne treacă mai uşor vremea până sosesc datele preliminare. Dacă îmi ocup timpul, poate că n-o să-ţi mai par un monstru.

— În ochii mei, eşti frumos, i-am spus, mângâindu-l iar pe păr şi surâzând cu dezinvoltură, aşa cum îi plăcea lui. Poţi fi şi monstru, că mie nu-mi pasă.

Kane râse. În astfel de clipe, sunt foarte atentă să nu-mi trădez sentimentele. Nici faţă de Kane, nici în faţă de Ajit.

2. SONDA.

Ne-am trezit automat după hipersalt. Din motive pe care nu le înţeleg, hipersaltul nu e instantaneu, poate pentru că nu e un salt adevărat, ci un tunel dimensional Calabi-Yau. Tre-cuseră câteva zile pe navă, iar sonda plutea la mai puţin de cinci ani-lumină de miezul galactic. Deconectată, funcţiona perfect. Scutul rezistase peste aşteptări. La fel şi noi. Am făcut ochi mari când am examinat monitoarele din sala principală.

Pe Kepler, norii de praf alterau şi ascundeau panorama. Aici totul era clar. Am alunecat pe lângă o stea care se avântase deja în spirala mortală spre interiorul lui Sag A*. Imaginile arătau gaura ucigătoare în toată splendoarea ei: roiul albastru, fier-binte al IRS16. Steaua roşie gigantică IRS7, cu coada ei lungă spulberată de vânturile stelare. Stele trecute de punctul fără întoarcere, atrase inexorabil de gravitaţia de pe Sag A*, spre orizontul evenimentelor. Imaginile radio, raze gama şi infraroşii dezvăluiau mai mult, strălucind de radiaţiile fiecărui obiect extraordinar, mortal de pe cerul aprins.

Acolo strălucea unul dintre misterele pe care Kane şi Ajit veniseră să le studieze: tinerele stele masive care nu erau atrase de Sag A* n-ar fi trebuit să fie nici masive, nici relativ stabile. Astfel de stele n-ar trebui să se afle atât de aproape de gaură. Distanţa dintre gaură şi una dintre ele, îmi spusese Kane, era cam dublul orbitei lui Pluto. Cum s-a ajuns aici?

— E extraordinar, într-un sens diabolic, le-am spus lui Ajit şi Kane. Vreau să merg sus în observator şi să mă uit de acolo.

— Observatorul! Repetă Kane mustrător. Trebuie să mă apuc de treabă! Se aşeză în faţa terminalului său.

Nimic din acestea nu e adevărat. Pe sondă nu se află nici un observator şi nu pot urca scara „sus" la el. Nu există nici sală principală cuterminale, scaune, masă, monitoare şi un calculator. Noi suntem calculatorul, mai precis, suntem înăuntrul lui. Dar programele care rulează odată cu noi fac să pară totul real, de parcă am fi pe Kepler. Acest lucru, s-a stabilit pe baza experienţei dezastruoase de exploatare a cosmosului, e necesar pentru a ne menţine stabili, cu minteaântreagă. Versiunile umane au nevoie de această iluzie, de realitatea din umbră, iar noi o acceptăm cu uşurinţă. De ce nu? E configuraţia prestabilită a minţilor noastre.

Aşadar, Kane „se aşeză" la „terminalul" lui, ca să verifice datele preliminare preluate de senzori. Ajit îi urmă exemplul, iar eu m-am dus „sus" în observator. Am stat acolo privind afară vreme îndelungată.

Eu, celălalt „eu", cel de pe Kepler, am crescut pe o staţie din Norul Oort, din Sistemul Solar. Spaţiul este casa mea. Nu prea înţeleg cum trăiesc locuitorii noroaielor pe planete, nici de ce ar vrea s-o facă, pe fundul unui strat umed şi jegos, de aer incontrolabil. Am învăţat să simulez că înţeleg dragostea planetară, pentru că asta e meseria mea. Kane şi Ajit se trag şi ei din tărâmuri stâncoase, Ajit din New Bombay, Kane chiar de pe Terra. Sunt savanţi ai cosmosului, dar nu adevărate fiinţe ale sale.

Nici un locuitor al noroaielor nu vede stelele. Şi nici o fiinţă umană nu a văzut vreodată ce văd eu acum, inima agitată a universului uman.

Într-un sfârşit, am coborât înapoi, am reverificat datele navei, apoi m-am aşezat la masa din sala principală şi am început să brodez. Decorarea antică, irelevantă a hainelor este foarte liniştitoare, aproape la fel de liniştitoare ca grădinăritul, deşi, bineînţeles, nu de asta brodez. Toţi îndrumătorii Spirituali clasa întâi fac lucru de mână. Îţi permite să observi îndeaproape oamenii, în timp ce pari inocent, absorbit de gânduri.

Ca de obicei, Kane nu-mi simţi prezenţa. Aş fi putut să mă uit la el printr-o lupă şi tot nu m-ar fi observat, dacă lucra. Pe Kepler, m-a lămurit, în cuvinte simple, atât de simple pe cât pot fi lămuririle lui, de ce nu ar trebui să existe stele tinere atât de aproape de miez, şi mi-a oferit trei explicaţii posibile ale

prezenţei lor acolo. Toate astea mi le-a spus, în maniera lui tipică, în pat. Intimitate post-coitum.

— Spectrele stelelor arată că sunt tinere, Tirzah. Şi aproape. SO-2 e la optzeci de AU de Sag A*! Nu e bine! Miezul e total neprielnic pentru formarea stelelor! În plus, stelele astea apropiate au orbite particulare.

— Eşti foarte afectat, am remarcat eu, zâmbind.

— Sigur că sunt! Exclamă el, fără pic de ironie în glas. Stelele alea tinere n-au ce căuta aici. Forţa mareei din gaură ar putea face bucăţele orice nori de praf fierbinte înainte de a se forma o stea. Şi dacă s-au format mai la distanţă, să zicem, la o depărtare de o sută de ani-lumină, ar fi trebuit să moară înainte de a se apropia atât de mult. Stelele astea supermasive rezistă numai câteva milioane de ani.

— Şi totuşi, sunt aici.

— Da. De ce mai porţi dantela asta? E enervantă.

— Pentru că ai fost foarte nerăbdător şi n-am avut timp s-o dau jos.

— Păi, dă-o jos acum.

L-am ascultat. Mă trase lângă el şi continuă să bolborosească despre formarea stelelor în miez.

— Există trei teorii. Prima zice că un nor de praf, aflat la aproximativ şase ani lumină în jurul miezului, formează întruna stele, care sunt măturate de vânturile galactice, apoi atrase înăuntru şi tot aşa. A doua spune că există o gaură neagră intermediară, de mărime mijlocie, care se învârte în jurul lui Sag A* şi exercită o forţă contrară asupra stelelor. Dar de ce nu-i detectăm undele radio? A treia teorie spune că stelele nu sunt deloc tinere, ci sunt alcătuite din rămăşiţele altora mai vechi, care s-au unit pentru a crea un corp numai în aparenţă strălucitor şi tânăr.

— Ţie care-ţi place? L-am întrebat.

— Niciuna, îmi răspunse el.

După aceea, într-una din schimbările fulgerătoare de care era capabil, îşi concentra întreaga atenţie asupra mea.

— Te simţi bine, Tirzah? Ştiu că pentru tine asta trebuie să fie o călătorie plictisitoare. Manevrarea navei nu-ţi cere prea mult timp, nici să te ocupi de mine.

Am râs cu glas tare. Neînţelegând de ce, Kane se încruntă puţin. Era un discurs tipic pentru el. O izbucnire bruscă de

preocupare intensă, care se va dovedi la fel de trecătoare. Nici un cuvânt despre Ajit, de parcă numai el ar fi existat pentru mine. Ignora cu desăvârşire desele clipe când am inter-venit între el şi Ajit, am aplanat conflictele dintre ei, am petrecut timp calmându-i şi acordându-le atenţie fiecăruia în parte. Doi bărbaţi care semănau cu stelele de afară mai mult decât ar fi fost în stare să recunoască. Strălucitori, fierbinţi, intenşi, instabili.

— Sunt bine, Kane. Mă distrez.

— Păi, atunci e bine, trase el concluzia şi, uitând de mine, medita din nou la teoriile lui.

Nici Kane, nici Ajit nu ştiu că eu îl iubesc pe Kane. Nu-l iubesc pe Ajit. Indiferent ce anume trezeşte dragostea în ini-mile noastre, e imposibil de înţeles. Kane trezeşte în mine fericirea, dorinţa, împlinirea, lucruri care fac lumea să strălu-cească pentru că el, dificil, cercetător, vital, este în ea. Ajit, nu din vina lui, mă lasă rece.

Niciunul din ei nu va afla aceste lucruri. M-aş mustra dacă le-ar afla. Sentimentele mele nu contează. Sunt căpitan.

— La naiba şi la dracu'! Exclamă Kane, admirativ. Ia priveşte! Ajit reacţionă de parcă i s-ar fi adresat lui, dar nu era adevărat.

Pur şi simplu, gândea cu glas tare. Am lăsat broderia deoparte şi m-am dus în spatele lor, la terminale.

— Citirile sunt probabil greşite, spuse Ajit. Cred că senzorii au fost afectaţi, fie în hipertranzit, fie de radiaţii.

Kane nu făcu nici un comentariu. M-am îndoit că l-a auzit.

— Despre ce e vorba? Am întrebat, Îmi răspunse Ajit:

— Citirile de masă sunt greşite. Indică o densitate de masă ridicată în mai multe zone de spaţiu gol.

— Acolo s-or fi formând stelele noi?

Nici măcar Ajit nu se deranja să-mi răspundă. Asta mi-a dat de înţeles că am întrebat o prostie. Nu contează; eu nu mă pretind om de ştiinţă. Am vrut doar să continue discuţia între ei, să verific în ce stadiu se află minţile lor.

— Ar fi fost ideal dacă echipamentul ar fi ieşit întreg după saltul în radiaţie, spuse Ajit.

— Kane? Am întrebat eu.

— Nu-i echipamentul de vină, mormăi el. Deci ascultase, chiar dacă numai cu o ureche. E supersimetria.

Ajit îl contrazise imediat, în termeni necunoscuţi mie. Se lansară într-o discuţie pe care n-aveam nici o şansă s-o înţeleg. I-am lăsat să se contrazică puţin, apoi mai mult, pentru că se desfăşura aşa cum trebuie să se desfăşoare o discuţie ştiinţifică: intensă, dar nu violentă, nu o ceartă. Când se liniştiră puţin, i-am întrebat:

— A plecat minicapsula spre pe Kepler? Cei de acolo aşteaptă datele preliminare, iar ea are nevoie de câteva zile pentru a face saltul. Şi-a amintit vreunul din voi să le înregistreze şi să le trimită?

Se uitară amândoi la mine ca la un străin care n-avea ce căuta acolo. În clipa aceea, pentru prima oară, semănau perfect.

— Mi-am amintit eu, îmi spuse Ajit. Datele preliminare au plecat spre Kepler. Kane…

Îşi reluară discuţia.

3. NAVA.

Partidele de go n-au fost o reuşită.

Problema, din câte mi-am dat seama, era Ajit. Juca mult mai bine decât Kane, graţie atât intuiţiei, cât şi experienţei. Pe Kane nu-l deranja absolut deloc; răspundea la provocări. Dar propria-i superioritate evidentă îl afecta subtil pe Ajit.

— Partidă câştigată, spuse Ajit a treia oară în seara aceea. Am ridicat ochii de pe broderie la tonul încrezut din vocea lui.

— La naiba şi la dracu! Exclamă Kane, fără resentimente. Aşază-le din nou.

— Nu, cred că mă duc să-mi sărbătoresc victoria cu Tirzah. De fapt, era noaptea lui Kane, dar ei doi nu insistau asupra priorităţii. Asta pentru că nu îi lăsam eu. E datoria mea să le dau impresia că le stau la dispoziţie amândurora în orice moment doresc. Fireşte, controlez, printr-o sută de semnale discrete, fără ca ei să-şi dea seama, care sunt aceste momente. Locul unde fac dragoste îl aleg în funcţie de cel pe care trebuie să-l cercetez. Cererea directă a lui Ajit, punându-mă în legătură cu victoria lui la go, era o noutate. Ca de obicei, Kane nu sesiză nimic.

— Bine. Doamne, de-ar veni odată minicapsula. Vreau să am datele!

Acum, că nu mai era atent la joc, deveni din nou agitat. Se ridică şi patrulă prin sala care nu-i permitea să se mişte prea mult.

— Cred că mă duc în observator. Mai vine cineva cu mine? Uitase deja că eu plecam cu Ajit, care împietri. Un lucru atât de neînsemnat, iar el se simţea ofensat. Kane nu era afectat de victoria lui sau de faptul că mă ducea cu el ca pe un trofeu. Un alt bărbat ar fi simţit puţină ciudă, apoi ar fi uitat. Ajit nu era un astfel de bărbat. Nici Kane. Bărbaţii cu fire statornică nu pleacă voluntari într-o astfel de misiune.

Cu mine, altfel stau lucrurile. Am crescut în spaţiu. Oamenii de ştiinţă, nu.

Am lăsat deoparte broderia, l-am luat de mână pe Ajit şi m-am lipit de el. Pentru moment, Kane părea să nu aibă probleme. Nerăbdarea cu care aştepta datele nu-i va face rău. Ajit era cel de care trebuia să mă îngrijesc.

Eu am fost cea care a sugerat partidele de go. Un căpitan bun n-are voie să facă asemenea greşeli. Aşa că tot eu trebuia să rezolv problema.

Când sosi minicapsula, situaţia se înrăutăţise deja. Niciunul dintre ei nu voia să renunţe la joc. Jucau ca nişte obsedaţi, la început şase sau şapte partide pe zi, apoi nouă sau zece, apoi tot timpul cât stăteau treji. Ajit câştiga în continuare cele mai multe partide, dar nu toate. Kane îşi concentra inteligenţa formidabilă punând la cale diverse strategii şi avea avantajul că se implica în joc, dar nu prea mult. Da, era obsedat, dar am văzut că, odată ce găsea ceva mai bun de făcut, abandona jocul fără să se mai uite la tablă.

Ajit se concentra şi el mai mult. Se ambiţiona mai tare să câştige, chiar dacă pierdea câteva partide. Când îi veni iar rândul să câştige, privirea şireată i se lumină de bucurie. Aruncă piesa câştigătoare pe tablă din răsucirea încheieturii, gest în care am simţit dispreţ şi teamă deopotrivă.

Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să intervin, am pus la bătaie toate trucurile câştigate într-un secol de experienţă. Nimic nu mergea. Sexul înrăutăţea lucrurile. Ajit îl considera un trofeu binemeritat, Kane, o pauză dintre partide.

Într-o noapte, Ajit scoase statuia lui Shiva şi o aşeză provocator pe masa din sala principală. Ocupa două treimi din spaţiu, un cerc de metal mare în jurul dansatorului cu patru braţe.

— Ce-i asta? Întrebă Kane, ridicând ochii de pe tabla de joc. Vai de mine, e un zeu!

— Un concept intelectual, am zis eu repede. Fluxul energiei cosmice din univers.

Kane râse, fără să fie maliţios, dar ochii lui Ajit se aprinseră.

— Vreau să stea aici, rosti el.

— Nici o problemă. E rândul tău, răspunse Kane, ridicând din umeri.

Greşit, greşit. Ajit sperase să-l provoace pe Kane, să-l facă să obiecteze la prezenţa statuii. Voia o confruntare, ocazia să-şi manifeste bucuria răutăcioasă. Să scape de tulburarea provocată de jocul superior al partenerului său. Să se elibereze de furia care mocnea în el împotriva lui Kane, savantul superior lui. Statuia trebuia să reprezinte revendicarea unui drept, chiar o palmă peste faţa adversarului: Sunt aici şi ocup mult spaţiu! Bagă de seamă! Kane îl ignoră pur şi simplu, cu o scuturare din umeri.

— Mai spune-mi o dată ce e cu Nataraja. Ce reprezintă flăcă-rile de pe cercul cel mare?

— Focul care distruge lumea, mă lămuri el cu glas stins.

— E rândul tău, Ajit, interveni Kane.

Un incident minor. Dar într-un loc îndepărtat din mintea mea, unde l-am ascuns, conştientă, dar încă nu foarte afectată de el, încolţi teama.

Situaţia îmi scăpa de sub control.

Atunci sosi prima minicapsulă.

4. SONDA.

Minţile transferate tot minţi rămân. Nu sunt programe de calculator obişnuite. Deşi eliberate de constrângeri biologice, ca enzimele care provoacă somnul, foamea şi dorinţa sexuală, păstrează anumite obiceiuri. De fapt, tocmai obiceiul creează anumite structuri, care ne feresc de buclele din sistem. Pe sondă, treaba mea era să menţin obiceiurile. Era ceamai bună protecţie pentru minţile acelea strălucitoare.

— E vremea să ne culcăm, domnilor, am anunţat, veselă. Stăteam în sala principală de şaisprezece ore, Kane şi Ajit la terminale, eu, privindu-i în linişte. Am putere de concentrare similară ca intensitate cu a lor, deşi de alt tip. Ei nu bănuiesc asta. Nu mai brodam de câteva ore, dar niciunul dintre ei nu observase.

— Tirzah, nu putem dormi acum! Strigă Kane.

— Ba da, acum.

Se uită la mine cu ochi de copil supărat. Dar Kane nu e un copil; nu fac eu greşeala să-l tratez aşa. Ştie că o entitate electronică trebuie să se oprească, pentru ca programul de întreţinere să se poată derula. Erorile de operare trebuie detectate înainte de a se extinde şi împiedica funcţionarea. Din cauza radiaţiei din jurul sondei, programul e mai necesar ca niciodată. Are nevoie de câ-teva ore ca să se încheie. Eu controlez instrucţiunile de derulare.

Ajit mă privi răbdător. Era noaptea lui. Şi asta făcea parte din obicei, pe lângă faptul că-i ajutam în munca lor. Nu o dată s-a întâmplat ca intuiţia unui savant aflat în grija mea să găsească soluţia salvatoare la o problemă ştiinţifică pe când se afla în braţele mele. Sexul transferat în calculator, ca omologul său fizic, e şi un stimulent, şi un relaxant.

— Bine, bine, mormăi Kane. Noapte bună. L-am deconectat şi m-am întors către Ajit.

Ne-am dus în cabina lui. Era încordat din cauza datelor şi a celor şaisprezece ore petrecute cu Kane. Dar am observat fericită că mi se dedica în întregime. La sfârşit, l-am rugat să-mi explice datele preliminare.

— În cuvinte simple, te rog. Nu uita cu cine vorbeşti!

— Cu o doamnă inteligentă şi drăgălaşă, preciza el, iar eu i-am zâmbit cum se cuvenea. Dar a văzut că nu glumeam, chiar voiam să cunosc datele.

— Stelele tinere masive sunt acolo, deşi n-ar trebui… Kane ţi-a explicat asta, ştiu.

Am făcut un semn afirmativ din cap.

— Sunt într-adevăr tinere, nu un aluat de stele bătrâne. Am verificat. Acum încercăm să adunăm şi să rulăm date ca să verificăm celelalte două teorii care stau în picioare: un inel de materie fluctuant care „însămânţează” stelele sau alte găuri negre.

— Şi cum procedaţi?

Ajit ezită. Ştiam că încearcă să găsească explicaţii pe înţelesul meu.

— Rulăm diverse programe, ecuaţii şi simulări. Încercăm să stabilim unde să trimitem sonda data viitoare, ştii despre ce vorbesc.

Sigur că ştiam. Nimeni nu mută nava fără aprobarea mea. Mai putea face încă două salturi şi eu le aprobam pe ambele.

— Trebuie să alegem un punct din care să lansăm raze de radiaţii diferite pentru a evalua rezultatele. Cele mai grele nu rezistămult acolo, ştii… le distorsionează gravitaţia supergăurii. Se încruntă.

— Ce-i, Ajit? Ce e cu gravitaţia?

— Kane avea dreptate, nu-i nimic în neregulă cu detectorii. Indică în apropiere o masă, nu mare, dar detectabilă, care nu manifestă altceva decât gravitaţie. Nici un fel de radiaţie.

— O gaură neagră, i-am sugerat.

— Nu, e prea mică. Găurile negre mici radiază, Hawking a demonstrat-o demult. Temperatura internă e prea ridicată. Nu există găuri negre mai mici de trei mase solare. Detectorii de masă indică ceva mult mai mic.

— Ce anume?

— Nu ştim.

— Datele pe care le-aţi trimis înapoi pe Kepler conţineau toate citirile bizare ale detectorilor?

— Bineînţeles, spuse el, uşor iritat. L-am tras mai aproape de mine.

— Ştiu că mă pot baza oricând pe tine, i-am spus, şi am simţit cum i se relaxează corpul.

Ne-am oprit sistemele, apoi am căzut unul în braţele celuilalt.

A doua zi, a fost rândul lui Ajit să descopere a doua anomalie. Eu am descoperit-o pe a treia.

— Se întâmplă ceva cu orbitele gazoase, îl informă el pe Kane. Şi se întâmplă ceva cu ele tot timpul.

Kane se mută la terminalul lui Ajit.

— Hai, povesteşte-mi.

— Gazele căzute din discul circumnuclear… vezi, se curbează acolo, lângă braţul vestic al lui Sag A Vest…

— E vântul de la roiul IRS16, spuse Kane imediat. Ieri am actualizat citirile.

— Nu, am făcut deja corecţii.

— Atunci poate magnetizarea de la IRS7 sau…

Iar vorbeau pe limba lor. I-am ascultat suficient cât să pricep problema în general. Gazele ieşeau cu viteză toarte mare

din norii din spatele discului circumnuclear, care înconjura miezul ca o gogoaşă gigantică. Forţe de diverse naturi împingeau şuvoiul de gaze ca printr-o pâlnie pe traiectorii înguste, conice. În final, gazele o să încercuiască gaura neagră, o să alunece în spirală în ea şi o să se comprime la temperaturi de miliarde de grade înainte să fie absorbite în intestinele găurii. Am înţeles procesele.

Dar traiectoriile n-au fost cele prevăzute. Gazele alunecau în jos greşit, apropiindu-se de gaură în cu totul alt mod decât prevedeau forţele care acţionau asupra lor.

— Vreau să mut sonda mai repede decât am planificat, îi spuse Ajit lui Kane în cele din urmă.

— Stai, am intervenit eu imediat. Nava se deplasează numai la decizia mea. Încă n-a sosit timpul s-o mutăm.

— Sigur că ţin seama de tine, Tirzah, îmi spuse Ajit, cu obişnuita lui politeţe.

Dar acum însoţise politeţea de un soi de strălucire. Am recunoscut-o imediat. Savanţii se poartă aşa când le încolţeşte în minte o idee măreaţă.

M-am aşteptat la obiecţii din partea lui Kane sau să-l ridiculizeze, dar probabil că discuţia lor tehnică îl pusese şi pe el pe gânduri. Tot părul roşcat de pe cap i se făcu măciucă. Aruncă o privire scurtă la monitoarele lui, apoi la cele ale lui Ajit, apoi la bărbatul mai tânăr.

— Vrei să muţi sonda de partea cealaltă a lui Sagittarius A Vest.

— Da.

— Arată-mi, m-am interesat eu.

Ajit afişă graficul simplificat, construit de el cu săptămâni în urmă, pentru o privire de ansamblu asupra misiunii. Pe el se vedea gaura neagră în centrul galaxiei şi structurile princi-pale din jurul ei: roiul de stele albastre fierbinţi, stelele tinere masive, care n-ar fi trebuit să fie atât de aproape de gaură, IRS16, steaua roşie gigantică şi coada ei lungă şi mândră. Toate acestea, plus sonda noastră, de o parte a Sagittarius A Vest, rămăşiţa plasmatica spiralată, cu trei braţe. Ajit atinse calcula-torul şi apăru un punct nou de partea cealaltă a lui Sag A Vest, mai depărtat de gaură decât eram noi atunci.

— Vreau să mergem acolo, Tirzah, spuse el. Kane înclină aprobator din cap.

Făcând pe naiva, le-am spus amândurora:

— Am crezut că n-are rost să mergem acolo. Pe lângă asta, aţi zis că Sag A Vest ne va bloca vederea pe toate lungimile de undă, din cauza radiaţiei sale.

— Aşa va fi.

— Păi, atunci…

— Se întâmplă ceva acolo acum, mă întrerupse Kane. Ajit are dreptate. Zona aceea e sursa de deformare a gazelor atrase de gaura neagră. Trebuie să mergem acolo.

Ajit are dreptate.

Tânărul nu-şi schimbă expresia feţei. Îşi păstră strălucirea, animat de propria idee şi, înţelegeam acum, de susţinerea lui Kane. L-am aţâţat mai tare:

— Dar, Kane, cum rămâne cu studiul tău despre stelele tinere masive? Nu pot muta sonda decât de câteva ori. Rezerva noastră de combustibil…

— Am suficiente date despre ele acum, mă întrerupse el, şi asta e mai important.

Mi-am ascuns satisfacţia.

— Bine. O să mut sonda.

Dar, când am intrat în legătură cu programul navei, am descoperit că sonda fusese deja mutată.

5. NAVA.

Kane şi Ajit se năpustiră asupra minicapsulei cu date preliminare ca nişte lupi flămânzi. Adio partide de go. Nimic altceva, doar muncă, dacă nu insistam eu.

Laânceput, mi-am zis că e bine aşa. Mi-am zis că, renunţând la competiţia inutilă şi incitantă a jocului, cei doi savanţi vor conlucra la problemele arzătoare care însemnau atât de mult pentru amândoi.

— La naiba şi la dracu, exclamăKane, admirativ. Ia priveşte. Ajit reacţiona ca şi cum Kane i s-ar fi adresat lui, dar nu era adevărat. Pur şi simplu gândea cu glas tare. Am lăsat broderia deoparte şi m-am dus în spatele lor, la terminale.

— Citirile sunt probabil greşite, spuse Ajit, pe noul său ton arogant, dobândit în urma victoriilor la go. Senzorii au fost afectaţi, la urma urmei, fie în hipertranzit, fie de radiaţii.

Spre deosebire de alte daţi, Kane îi sesiză aroganţa din voce. O contră cu un rânjet pe care probabil că-l afişa în faţa studenţilor impertinenţi.

— Probabil sunt greşite? Stilul ăsta pueril de-a trage concluzii pripite nu duce nicăieri.

— Care citiri? Am întrebat eu repede.

Îmi răspunse Ajit, în cuvinte blânde, chiar politicoase, dar tot am simţit furia din spatele lor:

— Citirile de masă sunt greşite. Indică o densitate de masă ridicată în mai multe zone de spaţiu gol.

— Acolo s-or fi formând stelele noi?

Nici măcar Ajit nu se deranja să-mi răspundă. Asta mi-a dat de înţeles că am întrebat o prostie. Nu contează; eu nu mă pretind om de ştiinţă. Am vrut doar să continue discuţia între ei, să verific în ce stadiu se află minţile lor.

— Ar fi fost ideal dacă echipamentul ar fi ieşit întreg după saltul în radiaţie, spuse Ajit, prea monoton.

— Kane? Am întrebat eu.

— Nu echipamentul e de vină. E supersimetria, adăugă el. Ajit îl contrazise imediat, în termeni necunoscuţi mie. Se lansară într-o discuţie pe care n-aveam nici o şansă s-o înţeleg.

Dar sesizam cum creştea mânia lui Ajit, pe măsură ce Kane îi minimaliza ideile. Aproape că vedeam mânia lui, o plasmă fierbinte. Kane îl ridiculiza în continuare, iar densitatea plasmei creştea neîncetat.

Cearta se întrerupse brusc. Cei doi plecară fiecare la terminalul lui şi lucrară ca nişte roboţi douăzeci de ore farăântrerupere. A trebuit să-i oblig la pauză de masă. Erau obsedaţi, cum numai savanţii sau artiştii pot fi. Niciunul din ei nu veni noaptea în cabina mea. Aş fi putut să le ordon, dar am preferat să nu exercit asupra lor o forţă prea puternică încât să le distrugă încrederea în mine, decât la nevoie. În cele din urma, am fost totuşi nevoită să blochez accesul la terminale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tirzah! Se răţoi la mine Kane. Asta-i o ocazie unică pentru o specie! Am de lucru!

— O să te odihneşti, i-am spus eu, calmă. Terminalele sunt închise timp de şapte ore.

— Cinci.

— Bine.

Peste cinci ore, Kane o să doarmă buştean.

Se ridică, înţepenit de orele petrecute pe scaun. Kane e tre-cut bine de o sută de ani; numai rejuvenaţii au o asemenea

ca-pacitate de muncă. Muşchii încordaţi, obişnuiţi să fie antrenaţi, tresăriră scurt. Se clătină, râse şi-şi reveni imediat.

Dar nu înainte de a se lovi de masă. Statuia lui Ajit alunecă şi căzu pe podea. Era veche, avea patru sute de ani, spu-sese Ajit. Şi metalele obosesc, deşi mai greu ca oamenii. Statuia se lovi de punte exact în locul potrivit ca să se spargă.

— Vai... Îmi pare rău, Ajit.

Scuzele lui Kane sosiră prea târziu. Ştiam – cu fiecare celulă din corp ştiam – că întârziase pentru că mintea lui procesa în continuare datele şi avea nevoie de un efort suplimentar ca să se concentreze pe altceva. Nu conta. Ajit se crispa şi furia lui suferi o schimbare provocată de tonul nepăsător, absent al lui Kane.

— Nava poate lipi statuia, am spus eu repede.

— Nu, mulţumesc, rosti Ajit. O las aşa cum e. Noapte bună.

— Ajit...

Am vrut să-l prind de mână. S-a ferit.

— Noapte bună, Tirzah.

— Razele gama din Sag A Vest nu variază conform previziunilor, mă anunţă Kane, clipind de două ori. Ai dreptate, sunt extenuat.

Se trânti pe pat. Ajit plecase deja. Am lăsat să treacă ceva vreme până am ridicat bucăţile din statuia lui Ajit şi le-am ţinut în mână, cu ochii pe silueta spartă a zeului dansator.

Datele preliminare, anunţă Kane la sosirea lor, erau destule ca să-i ţină ocupaţi până venea cealaltă minicapsulă. Dar a doua zi deveni iarăşi nerăbdător şi ceru mai mult.

— Se întâmplă ceva cu orbitele gazoase, rosti el cu glas tare, dar nu mi se adresă nici mie, nici lui Ajit.

Nu era ceva nou, obişnuia să lucreze în tăcere perioade lungi, până când cuvintele ţâşneau din el fără să se adreseze cuiva anume, ci doar gândurilor sale învârtejite. Urechea i se iritase de la atâta frecat.

— Ce nu-i în regulă cu ele? L-am întrebat.

Cum n-am primit răspuns, poate nu m-a auzit, am repetat întrebarea cu glas mult mai ridicat.

Kane ieşi din universul lui şi se încruntă la mine.

— Gazele căzute din discul circumnuclear nu indică traiectoriile corecte spre Sag A*.

Am repetat ce ştiam de la el:

— Nu e vântul de la roiul IRS16?

— Nu. Am verificat citirile actualizate ieri şi am făcut corecţiile necesare.

Cu asta, mi-am încheiat şirul de întrebări pe care le puteam pune.

— Am nevoie de mai multe date! Izbucni Kane.

— O să le primeşti, într-un sfârşit.

— Le vreau acum! Strigă el şi râse amar pentru sine, apoi se apucă iar de treabă.

Ajit rămase tăcut, de parcă nimeni n-ar fi vorbit în preajma lui.

M-am uitat la el până când se ridică, se întinse şi aruncă o privire în jur.

— Prânzul într-un minut, am spus. Dar mai întâi vino cu mine să ne uităm la ceva.

Am pus imediat piciorul pe scara ce ducea la observator, aşa că fie mă urma, fie începea să se certe cu mine. Preferă să vină după mine.

Aşezasem statuia lipită pe bancă, lângă fuzelaj. Din partea aceea nu se vedea prea bine spectacolul oferit de miez, dar plantele exotice erau mai rare, iar mii de stele sclipeau pe un cer care nu mai fusese atât de luminat de la naşterea Soarelui. Shiva dansa în cercul lui de flăcări reîntregit, pe fundalul glorios al spaţiului cosmic.

— Ţi-am zis că nu vreau s-o repari, îmi spuse Ajit sec.

Când vorbesc cu Kane, pot să-l contrazic; e destul de puternic să-mi reziste şi, de fapt, nu prea ştie ce-i respectul. Altfel stau lucrurile cu Ajit. Am lăsat ochii în jos şi l-am luat de mână.

— Ştiu. Mi-am permis s-o lipesc pentru că… ei, bine, mi-ai zis c-ai vrea s-o vezi iar întreagă şi mie îmi place foarte mult. Are atâtea sensuri ascunse, pe lângă cele evidente, mai ales aici. În locul ăsta, în clipele astea. Te rog să mă ierţi.

Câteva momente, Ajit păstră liniştea. Apoi îmi sărută mâna.

— Tu chiar vezi sensurile ei ascunse.

— Da, am spus.

Şi era adevărat. Shiva, dansul fără sfârşit, fluxul necontenit de energie schimbându-şi forma şi starea… Cum să nu-l vezi în norii de gaze care devin stele, în gaura neagră care

le distruge, în violenţa şi puterea de creaţie din afara fuzelajului? În acelaşi timp, era vorba de acuitatea cu care sesizai evidenţa. Ţineam privirea în jos pentru ca Ajit să nu citească în ea umbra de satisfacţie.

Mă sărută.

— Eşti atât de profundă, Tirzah. Şi atât de blajină.

Nu eram niciuna, nici alta. Ajit nu sesiza aparenţele înşelătoare, decât pe cele paranoice care, presupunea el, existau în alţii.

Corpul i se relaxa în braţele mele şi ştiam că o parte din mintea lui se liniştise. Noi doi vedeam frumuseţea spirituală inaccesibilă lui Kane. Aşadar, îi era superior, într-un fel. Coborî după mine pe scară ca să ia prânzul. L-am auzit fredonând o melodie veselă. Mulţumită de mine, m-am dus în bucătărie.

Kane se ridică atât de brusc din fata terminalului că îi străluciră ochii.

— Ah, stelele astea de rahat! Da, Tirzah. Am înţeles.

M-am oprit, crispată. N-am mai văzut pe nimeni să arate aşa, nici măcar pe Kane.

— Ce-ai înţeles?

— Totul. Mă apucă şi mă învârti într-un dans stângaci, exuberant. Totul! Am înţeles absolut tot! Stelele tinere, orbitele gazoase, masa dispărută din univers! Totul, fir-ar al dracului, totul!

— Ceee?

Mă învârtea atât de repede că-mi clănţăneau dinţii. Kane, opreşte-te!

Mă ascultă şi mă îmbrăţişa până-mi trosniră coastele. Apoi îmi dădu drumul dintr-odată şi-mi târî trupul învineţit la terminal.

— Uite, iubito, m-am prins. Stai jos aici, iar eu o să-ţi explic pe înţelesul tău. O să-ţi placă la nebunie. O să-i placă de tine. Priveşte aici, în zona asta din spaţiu…

Am aruncat o scurtă privire înapoi, la Ajit. Pentru Kane, el nici nu exista.

6. SONDA

— Sonda s-a mutat, le-am spus lui Ajit şi Kane. A depăşit mult deviaţia calculată. Cu un factor de zece.

Ochii lui Kane, roşii de atâta muncă, se aprinseră.

— Arată-mi traiectoria.

— Am transferat-o pe ambele voastre terminale.

De regulă, datele navei sunt ţinute separat. Numai eu le pot vedea.

Kane afişă traiectoria pe monitor şi scoase un fluierat.

Sonda se află sub tensiunea de gravitaţie şi radiaţie care, în cele din urmă, o va distruge. Ştim cu toţii asta. Dublurile noas-tre în carne şi oase nici măcar nu erau sigure că sonda va su-pravieţui destul ca să trimită minicapsula cu date şi sunt convinsă că au jubilat de fericire când au primit-o. Probabil că au considerat-o un dar ceresc. Îmi închipui cu câtă nerăbdare aşteaptă restul informaţiilor. Pe navă, eu, celălalt „eu”, contasem pe datele care vor unge, ca uleiul, mecanismele, disensiunile şi tensiunile dintre Kane şi Ajit. Aşa sperasem.

Noi, entităţile electronice, avem destul combustibil să mutăm sonda de două ori. După aceea, întrucât ultima noastră deplasare o va duce la o cincime dintr-un an-lumină de gaura neagră din centrul galaxiei, va aluneca în spirală în Sag A*. Dar, înainte de asta, va fi fost ruptă în bucăţi de gravitaţia găurii. Numai cănoi, dublurile, vom dispărea înainte ca sonda să plonjeze spre distrugerea completă.

Deviaţia actuală a sondei, la o distantă considerabilă de gaură, avansa mult mai repede decât prevăzusem noi. Era şi puţin în afara cursului. Eram traşi în direcţia generală a Sag A*, dar nu pe traiectoria gravitaţională care ne-ar fi adus pe orbita lui, în momentul şi în locul anterior stabilit de calculator. Practic, la rata noastră de acceleraţie actuală, aveam toate şansele să ratăm orizontul evenimentelor.

Ce se întâmpla?

— Poate-i mai bine să nu mutăm sonda de partea cealaltă a Sag A Vest până nu aflăm ce forţă ne trage după ea, sugeră Kane.

Ajit studia datele peste umărul lui.

— Nu… aşteaptă… rosti el ezitant, cred că ar trebui să ne mutăm.

— De ce? Îl stârni Kane.

— Nu ştiu. Tocmai am… spune-i intuiţie. Ar trebui să ne mutăm acum.

Mi-am ţinut respiraţia. Kane nu se baza decât pe intuiţia lui. Dar lucrurile se mai schimbaseră oarecum. Kane spusese „Ajit are dreptate. Zona aceea e sursa care deformează gazele

atrase de gaura neagră.” Ajit nu-şi schimbase expresia, dar eu i-am simţit satisfacţia, reală ca şi căldura din inima mea. De aceea avea acum curajul să dea glas intuiţiei sale încă neformate, „necoapte”, cum îi plăcea lui Kane să spună.

— Poate ai dreptate, rosti Kane meditativ. Poate că… Se opri brusc şi căscă ochii.

— Dumnezeule!

— Ce-i? L-am întrebat, în ciuda propriei mele voinţe. Ce s-a întâmplat?

Mă ignoră.

— Ajit, rulează simulările pentru orbitele gazose în corelaţie cu deviaţia sondei. Eu mă ocup de stelele tinere.

— De ce… Începu Ajit, dar înţelese imediat ce era în mintea lui Kane.

Rosti ceva în indiană, poate un blestem, poate o rugăciune. Nu mi-am dat seama. Nu înţelegeam nici ce idee aveau, nici ce se petrecea cu orbitele gazoase şi stelele tinere din afara son-dei. Dar vedeam clar ce se întâmplă înăuntrul ei.

Ajit şi Kane începură să lucreze cu frenezie. Îşi dădeau ordine unul altuia şi comentau, transferau date, făceau copii de siguranţă ale simulărilor şi ecuaţiilor. Îşi aplecară scau-nele unul spre celălalt şi vorbiră într-un jargon neinteligibil. La un moment dat, Kane strigă: „Ne trebuie mai multe date!” iar Ajit râse, nestingherit şi dezinvolt, apoi trecu imediat înapoi la treabă. I-am urmărit multă vreme, pe urmă m-am furişat în linişte spre puntea de observaţie pentru un moment de intimitate.

Spectacolul de afară era mai impresionant ca niciodată, poate pentru că fusesem atraşi spre el mai aproape decât plănuisem. Norii gazoşi învăluiau şi înmuiau inima întunericului, Sag A*. Coada înspăimântătoare a giganticei roşii lumina partea aceea de cer. Stelele risipeau o strălucire de neimaginat pe Staţia J, unde m-am născut, loc încremenit într-un braţ îndepărtat al galaxiei. Exact în faţa mea sclipea roiul albastru fierbinte IRS16.

Probabil că am stat pe punte mai mult decât am intenţionat, deoarece Kane veni să mă caute.

— Tirzah! Coboară! Vrem să-ţi arătăm unde ne mutăm noi şi de ce.

Cu glas sever, dar cu inima plină de bucurie, i-am spus:

— Kane, tu nu îmi arăţi mie unde mergem. Îmi ceri voie. Eu conduc această navă.

— Da, da, ştiu, eşti o doamnă autoritară. Haide! Mă prinse de mână şi mă trase către scară.

Îmi explicară amândoi, întrerupându-se şi corectându-se re-ciproc cu duritate, dar simţindu-se excelent. M-am concentrat cât am putut, am încercat să înţeleg tehnicismele de care nu se puteau lipsi, aşa cum nu se puteau lipsi de aer. La sfârşit, mi s-a părut c-am priceput de ce erau atât de emoţionaţi.

— Materia întunecată, am rostit, tatonând cuvintele pe limbă. Suna prea ciudat ca să fie serios, dar Kane insistă:

— Teoria există de secole întregi, dar deGroot a discreditat o mare parte din ea în 2086. A…

— Dacă a fost discreditată, de ce… am vrut săântreb.

— Am zis „în mare parte”. La deGroot apăreau întotdeauna anomalii matematice. Şi acum vedem unde a greşit. A…

Începură să-mi explice unde era greşeala, dar i-am întrerupt.

— Nu, ajunge cu digresiunile! Lăsaţi-mă să vă spun ceea ce cred c-am înţeles din ce mi-aţi spus.

Urmă o clipă de linişte, în care mi-am căutat cuvintele. Amândoi bărbaţii aşteptau nerăbdători, Kane ducându-şi mâna prin păr, Ajit surâzând larg.

— Mi-aţi spus despre o teorie conform căreia, imediat după Big Bang, gravitaţia s-a detaşat cumva de celelalte forţe din univers, aşa cum materia s-a detaşat de radiaţie. În acelaşi timp, voi, savanţii, ştiţi de două secole că nu există destulă materie în univers pentru ca toate ecuaţiile voastre să fie valabile. Aşa că oamenii de ştiinţă au susţinut că există o mare cantitate de „materie întunecată” şi o mulţime de găuri negre, dar lucrurile nu s-au mai potrivit. Iar acum nu se justifică nici orbitele gazelor atrase de gaura neagră, nici deviaţia sondei, nici fap-tul că stele tinere masive se formează atât de aproape de gaură fără să fie spulberate de forţa gravitaţională. Forţa care acţionează asupra norilor uriaşi care trebuie să condenseze pentru a forma stele atât de mari.

Mi-am tras respiraţia repede, ca să nu mă întrerupă niciunul din ei şi să-mi tulbure ideile cu termenii lor tehnici.

— Dar acum credeţi că, dacă gravitaţia s-a desprins într-adevăr de celelalte forţe imediat după Big Bang…

— La aproximativ 1043 secunde după, mă ajută Ajit, dar l-am ignorat.

—… atunci s-au creat două tipuri de materie, una normală şi una „întunecată”. Ca materia şi antimateria, numai că nu pot interacţiona decât prin gravitaţie. Nici un fel de interacţiune prin intermediul altei forte, radiaţii sau alte forţe mai slabe. Numai gravitaţia. E singurul efect pe care materia întunecată îl are asupra universului nostru. Gravitaţia. Iar acum, o mare parte din materia întunecată a apărut de partea cealaltă a lui Sag A Vest. Are suficientă gravitaţie ca să influenţeze traiectoria gazelor atrase de gaura neagră. Şi deviaţia sondei. Şi stelele tinere, pentru că materia întunecată exercită o forţă contrară asupra norilor de stele masive şi ăsta e motivul pentru care nu le distruge gaura, cum ar fi normal. Au timp să se transforme în stele.

— Păi, cam aşa e, dar ai omis nişte aspecte care modifică şi validează ansamblul, spuse Kane încruntat şi nerăbdător.

— Da, Tirzah, inimioară, îţi scapă… nu poţi să spui forţă contrară… dă-mi voie să-ţi mai explic o dată.

O luară de la capăt, dar de data asta nu i-am mai ascultat. Poate că n-am înţeles teoria în ansamblu, ci numai parţial. Îmi era suficient.

Ei doi aveau o teorie viabilă. Eu aveam o expediţie viabilă, cu un scop clar şi savanţi care colaborau în sens productiv, şi probabilitatea unui succes.

Îmi era suficient.

Kane şi Ajit pregătiră a doua minicapsulă pentru navă, iar eu m-am pregătit să mut sonda. Eram într-o stare de spirit extraordinară. Râdeam şi glumeam mult, întrerupţi de izbucnirile intense ale dialogurilor neinteligibile dintre Ajit şi Kane. Dar, înainte de a-mi termina programarea, capul lui Ajit dispăru.

7. NAVA.

Kane lucră ziua întreagă la teoria lui despre materia întunecată. Lucra frenetic, aplecat peste terminal, caun câine flămând peste un os plin de carne, fără să ridice privirea sau să spună vreun cuvânt. Şi Ajit lucra, dar efortul lui avea alte calităţi. Ambele terminale erau conectate la acelaşi calculator,

desigur; orice vedea Kane, vedea şi Ajit. Iar Ajit urmărea ce făcea Kane.

Asta făcea Ajit: îl urma. Mi-am dat seama după sincronizarea accesărilor lui, după cum îşi ţinea corpul. Era un savant cu bunsimt, dar nu de calibrul lui Kane. Dacă ar fi avut date şi timp suficient, ar fi putut ajunge acolo unde se îndrepta Kane cu mare viteză. Poate. Sau ar fi putut să aducă completări valoroase gândirii lui Kane. Însă acesta nu-i lăsa timp; el era întotdeauna primul şi nu cerea ajutor. Îl eliminase complet pe Ajit. Nimic nu mai exista, în afară de munca lui.

Spre seară se uită dintr-odată spre mine şi-mi spuse:

— O să mute sonda… Entităţile transferate… O s-o mute.

— De unde ştii? L-am întrebat. Încă nu e timpul, dacă ne luăm după program.

— Nu. Dar o s-o mute. Dacă am descoperit materia întunecată aici, o s-o descopăr şi acolo. O să decid că e nevoie de mai multe date de pe partea opusă a lui Sag A Vest, unde se află cea mai mare cantitate de masă întunecată.

L-am privit. Parcă ar fi avut mintea răvăşită, ca un războinic roman care tocmai s-a luptat cu un leu. Numai sângele lipsea. Plete sălbatice şi murdare. Când a făcut duş ultima oară? Haine pătate cu mâncarea pe care l-am obligat s-o înfulece la prânz. Ridurile, apărute din cauza stresului şi oboselii, în ciuda rejuvenării, îi coborau muşchii feţei. Ochii îi străluceau ca Sag A Vest.

Doamne, cât îl iubeam. Pe un ton hotărât, dar precaut, i-am spus:

— Ai dreptate. Entitatea Tirzah va muta nava pentru măsurători mai bune.

— Apoi vom obţine date mai multe peste câteva zile, inter-veni Ajit. Dar radiaţiile de pe partea cealaltă a Sag A Vest sunt încă foarte intense. Să sperăm că nu se vor defecta programele sondei sau chiar entităţile înainte de a primi noi informaţiile.

— Mai bine să sperăm că dublura mea nu se defectează cu mult înainte, preciza Kane, altfel n-o să ştim nici ce date să adunăm.

Se întoarse cu faţa la ecran. Cuvintele lui brutale rămaseră în aer.

L-am văzut pe Ajit cum îşi întoarce privirea de la mine. Se ridică şi merse în bucătărie.

Dacă m-aş duce după el prea curând, ar considera că mi-e milă de el. Ar fi şi mai ruşinat atunci.

— Kane, am spus cu glas şoptit, dar furios, eşti abject. Se întoarse şi mă privi cu uimire neprefăcută.

— Ce-ai zis?

— Ştii bine ce-am zis.

Dar nu ştia. Nici măcar nu conştientiza vorbele rostite de el înainte. Pentru el, reprezentau un adevăr simplu, evident.

Fără entitatea Kane, pe sondă nu s-ar mai desfăşura activităţi ştiinţifice de mare clasă.

— Vreau să stau de vorbă cutine sus, pe puntea de observaţie, i-am spus. Nu acum, peste zece minute. Iar tu vei fi acela care va anunţa că vrea să-mi spună ceva pe punte.

Întârzierea de zece minute şi invitaţia venită din partea lui Kane pentru o întâlnire pe punte vor ascunde de Ajit faptul că-l protejam.

Dar am pus răspunderea pe umerii lui Kane. Era obosit, era stresat, cobora, inevitabil, de pe culmile stâncoase ale descoperirii sale. Nici corpul, nici mintea nu pot rămâne la înălţimea care frizează isteria prea mult. Judecasem greşit, din cauza supărării. Acum se răsti la mine:

— O să ne întâlnim pe puntea de observaţie când o să am eu chef, nu altă dată. Nu-mi forţa mâna, Tirzah. Nici măcar în calitate de căpitan.

Se întoarse la terminalul lui.

Ajit veni din bucătărie cu trei pahare pe o tavă.

— Un pahar de sărbătoare. O descoperire esenţială merită aşa ceva. Cel puţin atât.

M-am simţit atât de uşurată încât aproape că m-am dat de gol. Era în regulă. Îl interpretasem greşit pe Ajit, îl subestimasem. Pentru el, descoperirea lui Kane era mai importantă decât neimplicarea lui în ea, la urma urmei. Înainte de toate, Ajit era un om de ştiinţă.

Împărţi paharele: unul mie, unul lui Kane, unul pentru el. Kane sorbi în grabă, mai mult de formă, şi se întoarse la monitor. Eu însă mi-am savurat băutura, zâmbindu-i lui Ajit, încercând să-i comunic, cu căldură, admiraţia pe care o nutream pentru că s-a ridicat deasupra sentimentelor personale.

— De unde ai vinul? Nu era pe lista navei.

— Din rezervele mele proprii, îmi răspuns el şi surâse. Rezervele personale nu apar pe nici o listă şi nici nu sunt verificate. O sticlă de vin, statuia lui Shiva… Ajit adusese lucruri interesante în miezul galaxiei. Am sorbit din licoarea roşie. Avea alt gust decât vinurile terriene sau marţiene cu care eram obişnuită: mai aspru, mai deplin, nu aşa dulceag.

— E minunat, Ajit.

— M-am gândit eu c-o să-ţi placă. E făcut în oraşul meu, New Bombay, din struguri modificaţi genetic, aduşi de pe Terra.

Nu se întoarse la terminalul său. În următoarea jumătate de oră, mă distra cu poveşti din New Bombay. Era un bun povestitor, subtil şi amuzant. Kane lucra întruna, ignorându-ne. Termenul de zece minute pe care i l-am impus ca să mă cheme pe puntea de observaţie venise şi trecuse.

După o jumătate de oră, se ridică şi se clătină. Datatrecută, când spărsese statuia lui Ajit, înţepenise din cauza statului înde-lungat pe scaun. Atunci îşi revenise lovindu-se de masă. Acum se prăbuşi, greu, la podea.

— Kane!

— N-am nimic, n-am nimic… nu exagera, Tirzah! De ce naiba nu mă laşi în pace!

Nu era deloc frumos din partea lui şi mi-a venit să-i trag o palmă. N-am făcut-o. Se ridică singur, scutură din cap ca un animal uriaş şi spuse:

— Sunt extenuat. Mă duc să mă culc.

N-am încercat să-l opresc. Plănuisem să dorm la Ajit, oricum. Detectasem, spre sfârşitul poveştilor lui despre New Bombay, o discretă undă de falsitate, o exagerare voită.

Dar Ajit îmi zâmbi. Mi-am dat seama că mă înşelasem. Am simţit brusc dorinţa de a dormi singură în noaptea aceea.

Dar nu puteam. Ajit, oricât de repede îşi revenise în urma brutalităţii inconştiente a lui Kane, tot mai avea câteva puncte sensibile. Era datoria mea era să le descopăr, să văd cât de grave erau rănile şi să le vindec. Era datoria mea să menţin cât mai ridicat nivelul productiv al expediţiei, să ripostez la orice comportament depreciativ şi dispreţuitor al lui Kane faţă de el.

I-am răspuns lui Ajit cu un zâmbet.

8. SONDA.

Nimeni nu intră în panică în momentul când lui Ajit îi dispăru capul. Ne aşteptasem la asta, bineînţeles. De fapt, ne aşteptasem să se întâmple mai repede. Sondapluteaântr-o mare de radiaţii de intensitate maximă în galaxie, la lungimi de undă mortale: raze gama de la Sagittarius Est, raze X, vânturi puternice de particule ionizate, lucruri al căror nume nu-l cunoşteam. Era un miracol că scutul sondei ţinuse atât de mult, dar nu va rezista la nesfârşit. Una sau mai multe particule penetraseră şi ajunseseră în calculator, alterând o parte din programul de întreţinere a entităţilor electronice.

Era un rateu nesemnificativ. Salvarea de siguranţă se activă într-o clipă şi capul lui Ajit reapăru. Ştiam că nu era decât începutul. Se va întâmpla din nou şi din nou, până când va fi afectată programarea şi nu va mai putea fi refăcută de salvările automate, pentru că vor fi şi ele afectate sau pentru că noi, entităţile, nu suntem ca alte programe. Ci mai mult decât ele şi, în acelaşi timp, mai puţin. O entitate are copii de siguranţă, care menţin umbrele pe care le vedem şi nava, umbre care ne păstrează întregi minţile capturate. O entitate nu-şi poate găzdui propriile copii de siguranţă. Şi o singură copie influenţează prea mult, contaminând originalul. S-a încercat, iar consecinţele au fost dureroase.

Mai mult, noi, entităţile, rulăm doar parţial pe calculatorul principal. Nu suntem nici fiinţe biologice, nici un şir lung de coduri, ci câte puţin din amândouă. O parte din substrat, hardware-ul, este conectat asemenea neuronilor, deşi mai solid construit: mii de mile de polimeri organici de nanostructură. Iată de ce entităţile electronice gândesc în ritmul unui creier uman, nu al calculatorului. Şi tot de asta ne simţim la fel ca originalele noastre.

După rateul de întreţinere a lui Ajit, dispoziţia noastră, nu demult exuberantă, se schimbă. Eram serioşi, dar nu amărâţi. Lucram constant, concentraţi şi plini de speranţă, hotărând unde să plasăm exact sonda şi introducând coordonatele saltului.

— Ne vedem în curând, ne-am spus unul altuia.

I-am sărutat uşor pe Kane şi Ajit pe buze. Pe urmă ne-am oprit şi sonda făcu saltul. Peste câteva zile, am ieşit de partea cealaltă a lui Sag A Vest, toţi trei întregi. Dacă mi-ar sta în fire, aş fi spus o rugăciune de mulţumire. În locul ei, i-am spus lui Ajit:

— Văd că ţi-ai păstrat capul.

— Foarte bine că a făcut-o, comentă Kane absent, deja aruncându-se în scaunul din fata terminalului său. O să avem ne-voie de el. Şi, Ajit, detectorii de masă… pe toţi zeii afurisiţi!

Se pare că tot urma să ne rugăm, chiar dacă într-un mod vulgar.

— Ce este? Ce-i acolo? Am întrebat.

Pe monitoare nu se vedea nimic.

— Absolut nimic. Şi, în acelaşi timp, totul.

— Vorbeşte pe limba mea!

Kane, absorbit cum era, sunt sigură că nici nu mă auzea. Ajit spuse:

— Detectorii de masă indică o masă uriaşă la mai puţin de un sfert de an-lumină depărtare. Detectorii de radiaţii nu indica niciunul nimic. Ne deplasăm…

— Accelerăm rapid. Am studiat datele navei; rata de acceleraţie mă făcu să clipesc. O să ne lovim de ce-o fi acolo. Nu imediat, dar forţa gravitaţională…

Sonda era mică, dar forţa gravitaţională a giganticei necu-noscute o va spulbera când se va apropia suficient.

Gigantica necunoscută. Dar senzorii nu indicau nimic.

Doar umbre.

Mă cuprinse o senzaţie neobişnuită. Nu de teamă, ci una mai complicată, mult mai stranie.

Propria mea voce îmi răsuna ciudat în urechi:

— Dacă ne ciocnim? Ştiu, ai zis că orice tip de radiaţie treee prin materia întunecată ca şi cum n-ar fi acolo, pentru ca nici nu este, nu în universul nostru, dar cum rămâne cu sonda? Daca ne lovim înainte de a lua măsurătorile finale din orizontul evenimentelor pe Sag A*?

— N-o să ne ciocnim, spuse Ajit. O să ne deplasăm înainte, Tirzah, apoi ne întoarcem la gaură. Kane…

Uitară de mine din nou. M-am dus pe puntea de observaţie. Prin fuzelajul transparent, am privit la miriadele de stele de pe porţiunea de cer îndepărtată de Sag A Vest. Apoi m-am întors şi am privit norul de plasmă rotitor, cu trei braţe, radiind în timp ce se răcea. Nimic nu bloca vederea lui Sag A Vest.

Totuşi, între noi se întindea o masă uriaşă de materie întunecată, nevăzută, atrăgând spre ea tot ceea ce vedeau simţurile mele ameţite.

În stânga mea, dispărură toate plantele exotice din observator.

Ajit şi Kane lucrau febril. I-am obligat încă o dată să se oprească şi să „doarmă”. Radiaţia era aici la fel de intensă ca în poziţia noastră anterioară. Eram exact în Sagittarius A Est, carapacea uriaşă extinsă, rămăşiţa unei explozii inimaginabile din ultima sută de mii de ani. La lungimile de undă pe care le vedeam eu, Sag A Est era invizibil, dar detectorii de raze gama parcă înnebuniseră.

— Nu ne putem opri cinci ore! Strigă Kane. Nu-ţi dai seama câte pagube ar face radiaţiile în vremea asta? Trebuie să adunăm cât mai multe date, să le prelucrăm şi să trimitem a doua minicapsulă!

— O să trimitem a doua minicapsulă chiar acum, am spus eu. Şi-o să ne oprim numai trei ore. Dar, Kane, o să ne oprim. Vorbesc serios. Entităţile electronice se defectează mai tare dacă nu se rulează programul de întreţinere decât dacă se expun la radiaţii externe. Ştii asta.

Ştia. Se încruntă la mine şi înjură, se jucă puţin cu minicapsula, apoi o expedie şi se opri.

— Numai un minut, Tirzah, mă rugă Ajit. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ajit…

— Nu, nu e matematică. Îţi promit. E ceva ce-am adus de pe Kepler. Obiectul n-a fost inclus în programul sondei, dar pot să-ţi arăt o hologramă.

Undeva în măruntaiele calculatorului, dublura lui Ajit concepu un program. Apăru o hologramă bidimensională pe un monitor. Am clipit, surprinsă.

Era un fel de statuie a unui zeu cu patru braţe într-un cerc de flăcări din bronz foarte vechi.

— Nataraja, îmi spuse el. Shiva dansând.

— Ajit…

— Nu, nu sunt un adorator al zeilor. Zâmbi. Mă cunoşti, ştii că nu-i aşa. Hinduismul are mulţi zei, câteva mii, dar, pentru oricine altcineva în afară de ignoranţi, ei nu reprezintă decât întruchipări ale diferitelor aspecte din realitate. Shiva reprezintă

dansul creaţiei şi al distrugerii, fluxul de energie constant din cosmos. Naşterea şi moartea şi renaşterea. Mi s-a părut potrivit să-l aduc în miezul galactic, unde totul se naşte, moare şi iar renaşte. Statuia există în familia mea de patru sute de ani. Trebuie s-o duc acasă, împreună cu răspunsurile la experimentele noastre.

— O să duci statuia înapoi la New Bombay, i-am spus eu încet, odată cu răspunsurile pe care le cauţi.

— Da, am început să cred şi eu asta.

Îmi zâmbi. Un zâmbet care întruchipa toate nevoile personalităţii sale imprevizibile, dar şi politeţea şi curajul.

— Acum o să mă culc, îmi spuse.

9. NAVA.

A doua zi dimineaţa, când m-am trezit după un somn adânc, jumătate extenuare, jumătate sex, Ajit era deja treaz şi stătea în faţa terminalului său. Se ridică în clipa în care am intrat în sala principală şi mă privi cu gravitate.

— Tirzah, a sosit minicapsula. Am introdus deja datele în sistem.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Kane?

— Doarme, bănuiesc.

M-am dus la patul lui Kane. Stătea pe spate, îmbrăcat tot cu hainele de acum trei zile, care miroseau. Sforăia uşor. Am vrut să-l trezesc, apoi m-am hotărât să aştept puţin. Avea mare nevoie de odihnă, iar eu puteam folosi timpul împreună cu Ajit. M-am întors în sala principală, strângându-mi cureaua de la haină.

— Ce s-a întâmplat? Am repetat.

— Am introdus datele din minicapsula în sistem. Numai corecţii, până la ultima informaţie. Kane zice că primul set a fost greşit.

— Kane? Am întrebat eu, prosteşte.

— Dublura lui, îmi explică Ajit răbdător. Spune că radiaţiile au lovit senzorii sondei la primul lot, înainte să-şi dea ei seama. Au trimis datele preliminare imediat după salt, pentru că nu ştiau cât rezistă sonda. Acum au avut timp să descopere unde anume a lovit radiaţia, să repare programele senzorilor şi să facă alte măsurători. Entitatea Kane spune că acestea noi sunt precise, celelalte, nu.

Am încercat să înţeleg cele auzite.

— Deci teoria despre materia întunecată a lui Kane… Nu e nimic adevărat în ea?

— Nu ştiu, recunoscu Ajit. Nu vom afla decât după ce vedem că e susţinută de date. Tocmai a sosit minicapsula.

— Atunci poate că n-am mutat sonda, am zis, referindu-mă la celălalt „eu”. La dublura mea.

Nu ştiam ce vorbesc. Şocul era prea puternic. Toate teoriile alea, triumful lui Kane, toată tensiunea… M-am uitat mai atent la Ajit. Era foarte palid şi obosit, aşa cum arată orice bărbat tânăr modificat genetic.

— N-ai prea dormit, i-am spus.

— Nu. Ieri a fost… o zi grea.

— Da, l-am aprobat, remarcând politeţea din afirmaţia lui care subestima realitatea. Da.

— Să-l trezesc pe Kane? Mă întrebă el cu timiditate.

— Lasă-mă pe mine.

Kane se trezea foarte greu. A trebuit să-l scutur de câteva ori până să devină conştient.

— Tirzah?

— Cine altcineva? Kane, trebuie săte scoli. S-a întâmplat ceva.

— Ppp… poftim?

Căscă larg şi căzu greu pe peretele despărţitor. Putea din tot corpul.

M-am dat înapoi.

— A sosit a doua capsulă. Dublura ta a trimis o înregistrare. Zice că datele preliminare erau compromise din cauza defecţiunilor de funcţionare provocate de radiaţii.

Asta reuşi să-l trezească. Se uită la mine ca la un călău.

— Datele sunt compromise? Toate?

— Nu ştiu.

Sări din pat şi alergă în sala principală. Ajit îi spuse:

— Am introdus deja în sistem datele din minicapsulă, dar… Kane nu-l asculta. Începu să prelucreze datele cu frenezie şi după câteva minute răcni pur şi simplu:

— Nu!

M-am lipit de peretele despărţitor, nu de teamă, ci de mirare. Nu mai auzisem nici un adult care să scoată un asemenea zgomot.

Din fericire, nu mai urmară şi altele. Kane lucra ca un nebun, în linişte. Ajit lucra şi el în faţa propriului terminal, nu ca ieri, copiindu-l pe Kane, ci cu-adevărat. Le-am adus amândurora cafea proaspătă. Kane o înghiţi pe-a lui fierbinte cum era. Ajit nici nu se uită la ea.

După jumătate de oră, Kane se întoarse spre mine. Înfrângerea i se citea chip, în ochii, buzele şi maxilarul lăsat. Numai părul jegos îi stătea ţeapăn. Îmi spuse simplu, cu sinceritatea disperării:

— Noile date invalidează ideea materiei întunecate.

— Du-te şi fă un duş, Kane, m-am auzit spunând.

Spre surprinderea mea, se ridică şi plecă din cameră târându-şi picioarele. Ajit mai lucră vreo câteva minute, apoi urcă scara spre puntea de observaţie. Privi înapoi peste umăr şi-mi spuse:

— Tirzah, vreau să fiu singur. Te rog să nu vii după mine. Nu m-am dus. Am stat la măsuţa din sala principală, m-am uitat la cafeaua mea, rămasă nebăută, şi nu m-am gândit la nimic.

10. SONDA.

Kane spuse că datele provenite din noua poziţie a sondei păreau a fi corecte. „Corecte”, aşa se exprimase, apoi reveni la terminalul său.

— Ajit?

Am ajuns să mă bazez pe el tot mai mult pentru tranziţie. Era la fel de ocupat ca şi Kane, dar mai amabil. Era logic. Dacă, pentru Kane, Ajit era un element secundar, totuşi necesar activităţii intelectuale, acelaşi rol îl jucam eu pentru amândoi. Ajit adoptase această postură, convins că era apreciat. Eu m-am pomenit făcând acelaşi lucru. Încetarea luptei ne-a făcut pe amândoi mai buni.

Kane, întotdeauna sigur pe el, lucra în continuare. Ajit îmi spuse:

— Noile citiri confirmă prezenţa unei mari mase gravitaţionale, care afectează şi gazele atrase, şi sonda. Stelele tinere, aflate atât de aproape de Sag A* sunt o problemă mult mai complicată. Trebuie să modificăm întreaga teorie de formare a stelelor pentru a motiva curburile spaţio-temporale provocate nu numai de gaură, dar şi de masa întunecată. E o problemă foarte complexă. Kane a pus calculatorul să lucreze la

ea iar eu voi analiza diferite locuri de pe Sag A* Vest şi de pe stelele aflate de partea opusă a masei şi voi studia rezultatele.

— Dar detectorii de masă? Ei ce indică?

— Că suntem traşi către o masă de aproximativ jumătate de milion de sori.

Jumătate de milion de sori. Şi noi n-o vedeam. Nici cu ochii, nici cu senzorii radio, nici cu detectoarele de raze X, cu nimic.

— Am o întrebare. Are un orizont al evenimentelor? Absoarbe lumina, ca o gaură neagră? Nu gravitaţia unei găuri negre absoarbe lumina?

— Ba da. Dar radiaţiile, inclusiv lumina, străpung materia întunecată. Nu înţelegi? Ea nu interacţionează deloc cu radiaţiile normale.

— Dar are gravitaţie. De ce nu absoarbe lumina?

— Nu ştiu. Avu o mică ezitare. Kane crede că nu interacţionează cu radiaţiile ca particule care reacţionează la gravitaţie. Numai ca unde.

— Cum poate face asta?

Ajit mă prinse de umeri şi mă scutură în glumă.

— Ţi-am spus. Nu ştim. E ceva cu totul nou, inimioară. Ştim despre ce va face şi ce nu va face cât ştiau hominizii despre foc.

— Numai să nu faceţi din ea un zeu, i-am spus, testându-l. Ajit nu muşcă. Nu se crispa, ca şi când aş fi făcut o referire nelalocul ei la desenul lui Shiva pe care mi-l arătase cu o seară înainte. Râse şi se întoarse la treabă.

— Tirzah! Tirzah!

Sistemul automat mă trezi. Ajit probabil că se trezise cu câteva minute înaintea mea, pentru că mă striga. Alarma suna nebuneşte.

— Kane a fost lovit!

Am alergat la patul lui. Stătea nemişcat în aşternut. Nu programul de întreţinere fusese lovit, pentru că avea corpul nevătămat; la fel şi aşternutul. El însă era ţeapăn şi nu reacţiona.

— Rulează diagnosticul complet.

— L-am pornit deja.

— Kane, l-am strigat, scuturându-l uşor, apoi mai tare. Se mişcă puţin şi scoase un geamăt. Deci dublura lui nu murise.

M-am aşezat pe marginea patului, luptându-mă cu frica, şi l-am luat de mână. Kane, iubitule, mă auzi?

Mă strânse de degete. Expresia de pe chip rămase neschim-bată. După o pauză în care timpul păru să stea în loc, Ajit rosti:

— Diagnosticarea s-a încheiat. Aproximativ o treime din creier nu mai funcţionează.

M-am întins lângă Kane şi l-am luat în braţe.

Ajit şi cu mine am făcut tot ce am putut. Am folosi material de la amândoi, ne-am copiat dublurile, le-am tăiat şi le-am reasamblat. Da, copierea duce la erori, dar nu aveam de ales.

Întrucât entităţile electronice rulează pe o combinaţie extrem de complexă de reţele informatice şi reţele de po-limeri cu nanostructură, nu putem fi înlocuite pur şi sim-plu de un program de siguranţă. Din unicitatea combinaţiei software/hardware rezultă diferenţa dintre o entitate coruptă şi un creier uman care suferă un atac cerebral sau are o tumoare.

Creierul entităţii electronice nu trebuie să pompeze sânge sau să controleze respiraţia. Nu trebuie să mişte muşchi sau să secrete hormoni. Deşi în strânsă legătură cu programele mai „pure”, care ne menţin iluzia că ne mişcăm şi trăim ca fiinţe tridimensionale, pe o navă tridimensională, legătura dintre creierul nostru şi calculator este mult mai complexă decât cea dintre fiinţa umană şi terminalul pe care îl foloseşte. Aveam la dispoziţie resursele calculatorului, dar cu ele nu puteam îndeplini decât scopuri limitate.

Când Ajit şi cu mine am reuşit să-l reparăm cât de cât pe Kane, sau un pseudo-Kane, el intră în sala principală şi se aşeză. Arăta, se mişca şi zâmbea la fel ca înainte. Partea asta a fost uşor de reparat, la fel de uşor ca înlocuirea capului lui Ajit sau plantele exotice de pe puntea de observaţie. Dar bărbatul care se uita la terminal cu o privire goală nu era Kane.

— La ce lucram? Ne întrebă el.

— Materia întunecată.

— Materia întunecată? Ce-i asta? Ajit îi răspunse calm:

— Am aici toată munca ta, Kane. Munca noastră. Cred c-o pot duce la capăt, acum că tu ne-ai arătat drumul cel bun.

Confuz, Kane făcu un semn de încuviinţare din cap.

— Mulţumesc, Ajit. Dar vezi să nu faci vreo greşeală! Completă el, cu o sclipire din vechea lui combativitate.

— Cu ajutorul tău, n-o să greşesc, spuse Ajit vesel şi în clipa aceea am simţit că sunt foarte aproape de a-l iubi cu adevărat.

Îşi împărţiră munca într-un mod nou. Kane era capabil să preia citirile senzorilor şi să le ruleze prin algoritmurile prestabilite. Practic, Ajit m-ar fi putut învăţa pe mine s-o fac. Kane însă părea mulţumit şi privea concentrat la monitoarele lui. Ajit se ocupă de partea ştiinţifică propriu-zisă. Când am rămas o clipă singuri, l-am întrebat:

— Te descurci?

— Cred că da, îmi răspunse, fără să fie nervos sau arogant. Kane a pus bazele. Şi am lucrat împreună la preliminarii.

— Nu mai avem decât un salt.

— Ştiu, Tirzah.

— Cu riscul ca radiaţiile să ne omoare pe toţi…

— Nu încă. Mai dă-mi puţin timp. M-am lăsat o clipă pe umărul lui.

— Bine, Ajit. Puţin timp.

Mă cuprinse cu braţul, nu ca un îndrăgostit, ci ca un prieten. Ştiam amândoi că nu mai aveam nici măcar puţin timp la dispoziţie.

11. NAVA.

Kane suferi din cauza contaminării datelor de pe sondă numai temporar. După o jumătate de zi, renunţă la de teoria materiei întunecate, îşi arhivă munca şi reveni la teoriile originale despre tinerele stele masive din apropierea găurii. Folosi noile date de pe sondă, care erau toate amplificări logice ale citirilor preliminare.

— Am câteva idei, mă anunţă el. O să vedem.

Nu era binedispus ca de obicei, cu atât mai puţin exuberant, ca după descoperirea teoriei despre materia întunecată, dar lucra constant. E tare ca piatra Kane. E nevoie de mult mai mult ca să-l dobori, sigur mai mult decât o teorie ratată. Insensibilitatea stâncii are avantajele ei.

Ajit, pe de altă parte, nu lucra în adevăratul sens al cuvântului. Nu vedeam ecranele de la terminalul său, dar îi

înţelegeam limbajul corpului. Era agitat şi neatent. Însă altceva mă îngrijora pe mine, şi anume atitudinea lui faţă de Kane.

Furia lui dispăruse complet.

I-am urmărit atentă, prefăcându-mă că studiez jurnalul navei sau că brodez. Furia e cel mai puţin subtil dintre toate mesajele transmise de corp. Chiar dacă reuşeşti s-o maschezi, semnele ei tot se observă, dacă ştii unde să te uiţi: muşchii de la ceafa sunt încordaţi, corpul adoptă o poziţie răsucită, vocea dobândeşte o anumită nuanţă. Ajit nu manifesta niciunul dintre aceste semne. În schimb, aflat faţă în faţă cu Kane, ca la prânz, pe care i-am obligat să-l luăm împreună în sala principală, am observat altceva. O superioritate vicleană, un triumf secret.

Poate mă înşel, mi-am zis. Mi s-a mai întâmplat. Antipatia mea faţă de Ajit crescuse atât de mult, că nu mă mai încredeam în propria intuiţie.

— Ajit, i-am spus când am terminat prânzul simplu pe care-l pregătisem, vrei, te rog, să…

Alarma porni cu un dangăt asurzitor. Spărtură, spărtură, spărtură.

Am alergat la monitorul principal, care se activă automat. Spărtura era în cala din partea dreaptă a navei, penetrată complet de o masă de o sută de grame. Într-un minut, roboţii nanotehnologici o repararară temporar. Alarma se opri şi calculatorul începu să mă informeze autoritar:

— Spărtura a fost sudată cu un strat nanotehnologic temporar. Sudura trebuie întărită în două ore cu un strat de fuzelaj permanent, tip A-6. Pentru localizarea spărturii şi rezerva de strat, consultă jurnalul navei. Dacă nu se găseşte…

L-am oprit.

— Putea fi şi mai rău, spuse Kane.

— Păi, sigur că putea fi şi mai rău, m-am răstit eu, regretând imediat.

Nu aveam voie să mă răstesc. Că o făcusem era un semn care arăta cât de mult mă afecta situaţia de pe Kepler. Nici să fiu afectată nu aveam voie; dovedea lipsă de profesionalism.

Kane nu se supără.

— Ar fi putut lovi motoarele sau spaţiile locuite. Chiar mă mir că nu s-a mai întâmplat. În zona asta rătăcesc o mulţime de fragmente.

— Nu mergi în cală, Tirzah? Mă întrebă Ajit. Bineînţeles că aveam să merg în cală. Dar de data asta nu m-am răstit la el. I-am zâmbit:

— Ba da, mă duc să-mi pun costumul.

— Vin şi eu, spuse Kane.

Am clipit. Aveam de gând să-l întreb pe Ajit dacă nu vine cu mine. Aşa puteam să-l studiez când era singur, poate chiar să-i pun nişte întrebări mai indiscrete. L-am întrebat pe Kane:

— N-ai de lucru?

— Nu ajung la nici un rezultat. Şi vreau să extrag particula. N-a ieşit din navă. La o sută de grame, trebuie să mai fi rămas ceva din ea după spărtură.

Ajit se crispa când auzi că, din nou, Kane era tratat preferenţial. Şi el ar fi vrut să extragă particula; nu e nimic mai interesant pentru savanţii spaţiului cosmic decât pietrele moarte. În fond, deseori mi-am zis că Sag A* nu e decât o piatră uriaşă, fără viaţă. Dar eram prea deşteaptă ca s-o afirm cu glas tare.

Aş fi putut să-i ordon lui Ajit să mă urmeze, iar lui Kane, să rămână pe loc. Dar mi-am dat seama că n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc situaţia. În starea lui actuală de sensibilitate exacerbată, lui Ajit nu i-ar fi plăcut să primească ordine de la nimeni, nici de la mine. N-aveam de gând să-i dau ocazia să se retragă în carapacea enervantă a stării de spirit în care se afla acum.

— Păi, să mergem, atunci, i-am spus pe un ton distant lui Kane, care îmi zâmbi şi plecă după costume.

Calele, trei la număr, din motive de siguranţă, sunt pline de provizii de toate felurile. Tot la câteva zile, combin efortul de a inspecta nava în amănunt şi de a împărţi mâncarea ca să ne ajungă. Nu suntem entităţi electronice; organismul nostru are nevoie de mâncare, la fel mult ca hrana cealaltă, pe care trebuie s-o asigur eu.

Toate cele trei cale pot fi presurizate la nevoie, dar de obicei nu sunt. Generarea şi împrospătarea aerului nu consumă prea multă energie, dar consumă. Kane şi cu mine ne-am dus în cala din dreapta navei în costume încălzite şi cu căşti.

— O să arunc o privire împrejur.

Adusese un minicalculator. L-am văzut calculând traiectoria probabilă a particulei în funcţie de datele navei şi

unghiul spărturii, atât cât îl putea deduce. Pe urmă dispăru în spatele unui paiet cu cutii marcate SOYSYNTH.

Spărtura era mai mare decât crezusem; particula de o sută de grame lovise într-un unghi prost. Dar roboţii nanotehnologici îşi făcuseră datoria cu brio, iar stratul permanent se lipea fără probleme. Am început să inspectez cu atenţie restul fuzelajului, cu instrumentele mele manuale.

Kane înjură zdravăn.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-am lovit de cutii.

— Vezi să n-o mai faci. Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi faci dezordine în cală.

Pentru un bărbat bine făcut, Kane e cam neîndemânatic în mişcări. Fac pariu pe nava mea că nu se pricepe la dans şi sunt gata să pariez pe viaţa mea că nici nu încearcă.

— Nu văd nimic. Nu poţi să faci mai multă lumină?

Am făcut lumina mai mare, dar el tot se lovi de cutii. De câte ori se freca de ceva, trăgea o înjurătură. Am făcut o inspecţie mai amănunţită ca de obicei, dar nu am găsit nimic îngrijorător. Ne-am întâlnit la uşa calei.

— Nu-i aici, îmi spuse Kane. Particula aia. Nu-i aici.

— Vrei să spui că n-ai găsit-o.

— Nu, vreau să spun că nu-i aici. Nu crezi că sunt capabil să găsesc o particulă fierbinte nemişcată într-o cală plină de cutii mari?

Am tastat codul uşii.

— Deci s-a evaporat la impact. Gheaţă, ioni şi praf.

— Ca să penetreze un fuzelaj Schaad? Nu. Se răzgândi. La urma urmei, poate... Ce-ai găsit?

— Nu prea multe. Găuri şi zgârieturi pe dinafară, nimic neaşteptat. Fără pagube de structură îngrijorătoare.

— Reziduurile de aici se învârt pe orbita miezului, fară îndoială, dar noi suntem atât de departe de ele că nu se mişcă atât de repede. Totuşi, ar fi trebuit să fim avertizaţi. Pe mine mă îngrijorează mai tare sonda. Când trebuie să sosească a treia minicapsulă?

Ştia răspunsul la fel de bine ca mine. Faptul că întreba arăta că era tot atât de tensionat ca noi.

— Peste trei zile, i-am spus. Ai răbdare.

— N-am răbdare.

— Ce mai noutate…

— Şi mă mai tem că sonda va fi lovită de reziduuri care se învârt pe orbită cu viteză mare, şi ăsta-i va fi sfârşitul. Ştiai că stelele apropiate de Sag A* se învârt cu câteva mii de rotaţii pe secundă?

Ştiam. Mi-o spusese de nenumărate ori. Sonda fusese întotdeauna o chestiune speculativă. Kane jubilase la primirea primelor date de la ea.

Nu l-am mai auzit pe Kane să spună că se teme de ceva. Nici măcar nu folosea cuvântul.

Am vrut să-i distrag atenţia de la subiect. Dacă trecea într-adevăr printr-o stare de resemnare şi meditaţie, atunci acesta era cel mai potrivit moment ca să-mi fac eu datoria.

— Kane, în legătură cu Ajit…

— Nu vreau să vorbesc despre mucosul ăla căcăcios, mă întrerupse el, pe un ton nici pătimaş, nici răzbunător. Nu mi-am ales bine asistentul, asta e.

De fapt, nu şi-l alesese el. Votul lui fusese unul din multe. Nu i-am spus-o. Aruncă o ultimă privire în cală.

— Cred că ai dreptate. Particula a sublimat. Asta e.

I-am pus mâna înmănuşată pe braţ. Nu era o atingere intimă, dar una cât se poate prietenoasă, având în vedere circumstanţele.

— Cum mai merge misterul stelelor tinere, Kane?

— Nu prea bine. Dar aşa e ştiinţa.

Uşa calei se deschise, iar el păşi afară cu dificultate. Am privit şi eu cala pentru ultima oară înainte de a stinge lumina, dar nu era nimic de văzut.

Când ne-am întors, am remarcat că statuia lui Shiva, lipită, stătea din nou pe masa din sala principală, chiar pe mijlocul ei.

Îndreptându-se direct spre terminalul său, Kane probabil că nici n-o observă. I-am zâmbit lui Ajit, deşi nu ştiam sigur de ce adusese statuia înapoi. Îmi spusese că nu vrea s-o mai vadă niciodată.

— Tirzah, te-ar interesa o partidă de go? Nu mi-am putut ascunde surpriza.

— Go?

— Da. Vrei să joci? Mă întrebă cu surâsul lui cuceritor.

— Desigur.

Scoase tabla şi, ciudat, o aşeză în echilibru pe genunchi. Când îmi văzu faţa, mă lămuri:

— O să jucăm aici. Nu vreau să-l deranjăm pe Dansatorul Cosmic.

— Bine.

Nu ştiam ce să cred. Mi-am tras un scaun, m-am aşezat cu faţa la el şi m-am aplecat asupra tablei.

Ştiam amândoi că Ajit e un jucător mai bun decât mine. De asta jucam amândoi: el, ca să câştige, eu, ca să pierd. Învăţ mai multe în ipostaza înfrântului. Oamenii foarte competitivi – m-am gândit că nu cunosc pe nimeni mai competitiv decât Ajit – se relaxează numai când nu sunt ameninţaţi.

Aşa că am încercat să fiu cât mai puţin ameninţătoare. Am pălăvrăgit amândoi şi am râs, în vreme ce Kane trudea la teoriile lui, care nu-l duceau nicăieri. Statuia zeului dansator mă privea chiorâş de pe masă. Ştiam, cu fiecare moment care trecea, că ratam, în mod sublim, o misiune deja ratată.

12. SONDA.

Kane era mai blând, de când fusese iradiat. Cine poate spune cum se întâmplă astfel de lucruri? Şi personalitatea este codată în creierul uman, fie în oameni, fie în entităţile electronice. El era tot Kane, dar noi îi vedeam acum numai partea mai amabilă, mai drăguţă. Înainte, această parte fusese dominată de intelectul lui combativ, o forţă a naturii în sine, ca un vânt turbat. Acum intelectul slăbise, iar vântul se linişti. Peisajul se întindea senin.

— Ajit, iată ecuaţiile care voiai să fie rulate.

I le trimise pe terminal, apoi se ridică şi se întinse. Se deze-chilibra puţin. O defecţiune a entităţii electronice pe care Ajit şi cu mine n-am reuşit s-o reparăm, nici măcar s-o depistăm. Creierul e atât de complex… Kane se clătină. Ajit se ridică repede să-l susţină.

— Încet, Kane. Uite, stai jos aici.

Se aşeză pe un scaun de la masă. Eu mi-am lăsat lucrul deoparte.

— Tirzah, îmi spuse Kane, mă simt ciudat.

— În ce sens? Mă cuprinse panica.

— Putem juca go?

Eu îl învăţasem anticul joc de strategie, iar lui îi plăcuse. Nu era un jucător foarte bun, eu eram mai bună, dar îi plăcea şi

nu-l deranja când pierdea. Am scos tabla. Ajit, un maestru al jocului, reveni la teoria materiei întunecate. Făcea mari progrese, ştiam, deşi recunoştea deschis că ideile de bază îi aparţineau lui Kane.

La jumătatea celei de-a doua partide, întreaga sală principală dispăru.

Mă cuprinse scurt o panică oarbă. Pluteam în vid, nu vedeam nimic şi nu aveam nici un punct de reper. Un vertij înspăimântător, care-mi bloca orice idee raţională, analogul unui ţipăt de durere ancestral, înăbuşit în ungherul cel mai ascuns al creierului meu orbit: pierdută, pierdută, pierdută şi rătăcită…

Programul de întreţinere automată porni, şi sala principală apăru imediat la loc. Kane se prinse de marginea mesei şi se holbă la mine, palid ca moartea. M-am dus la el, l-am luat în braţele mele liniştitoare şi m-am uitat la Ajit. Kane se agăţă de mine. O parte din mintea mea sesiză că unele lucruri din sala principală nu se mai potriveau: uşa de la bucătărie era prea scundă ca să treci prin ea fără să te apleci, un scaun dispăruse, la fel tabla de go. Codul de întreţinere era prea afectat ca să refacă totul aşa cum trebuia.

— Trebuie să luăm o hotărâre, îmi spuse Ajit. Radiaţia ne poate lovi oricând.

— Ştiu.

M-am strecurat din îmbrăţişarea lui Kane.

— Te simţi bine? L-am întrebat.

— Da, zâmbi el. O clipă am… Îşi pierdu ideea.

Ajit aduse la masă scaunul de la terminalul său, în locul celui dispărut. Se aşeză pe el şi se apleca în faţă, mutându-şi privi-rea de la Kane la mine.

— E o decizie pe care trebuie s-o luăm toţi trei. Mai avem de trimis pe Kepler o singură minicapsulă şi mai putem face un singur salt. În orice clipă am putea pierde… totul. Ştiţi bine. Ce credeţi că ar trebui să facem? Kane? Tirzah?

Toată viaţa mea am auzit că şi cei mai bolnavi oameni pot să preia conducerea, dacă circumstanţele o cer. N-am crezut că e adevărat, mai ales în cazul unei personalităţi ca a lui Ajit: paranoică, furioasă la un nivel atât de profund, încât nici nu-şi dădea seama. Acum mi-am schimbat părerea.

— Mă simt ciudat, mărturisi Kane, şi asta probabil înseamnă că am mai fost radiat puţin şi programul nu mă mai poate re-para. Cred… cred…

— Kane?

L-am luat de mână. Nu-şi găsea cuvintele.

— Cred c-ar fi mai bine să trimitem minicapsulă acum.

— Sunt de acord, spuse Ajit. Dar ar însemna s-o trimitem fără datele culese la saltul următor, la limita orizontului evenimentelor lui Sag A*. Kepler nu va primi citirile. O să pri-mească informaţiile despre materia întunecată, dar ce era mai important despre ea am trimis cu a doua minicapsulă. Dar e mai bine decât nimic. Mă tem că, dacă aşteptăm s-o trimitem după ce facem saltul, Kepler nu va mai primi nimic. Va fi prea târziu.

Cei doi bărbaţi se uitară amândoi la mine. În calitate de căpitan, saltul era decizia mea. Am încuviinţat cu o înclinare a capului.

— Şi eu sunt de acord. Trimiteţi minicapsula cu datele pe care le aveţi acum, apoi sărim. Dar nu în orizontul evenimentelor.

— De ce? Izbucni Kane, apropiindu-se de adevărata lui natură, de când suferise accidentul.

— Pentru că nu are rost. Nu mai putem trimite date înapoi, aşa că datele din orizontul evenimentelor dispar odată cu noi. Şi putem supravieţui mai mult dacă sărim la distanţă de miez. La câteva sute de ani lumină, unde radiaţiile sunt minime.

— Nu, rostiră ei într-un glas, ca şi cum s-ar fi înţeles.

— Nu?

— Nu, repetă Ajit, calm, persuasiv. Aşa nu o să scăpăm, Tirzah.

— Dar nu trebuie să scăpăm deloc! Decenii întregi! Poate secole întregi! Numai când sonda nu mai are energie să se menţină în viaţă sau…

Sau până când e lovită de reziduurile cosmice. Sau până suntem loviţi din nou de radiaţii. Nici un loc din spaţiul cosmic nu e sigur.

— Şi ce-o să facem secole la rând? O să-mi pierd minţile. Eu vreau să lucrez.

— Şi eu, îl susţinu Ajit. Vreau să preiau citirile din orizontul evenimentelor şi să profit de ele la maximum, cât mai pot. Chiar dacă n-o să le vadă nici o persoană de pe Kepler.

Erau oameni de ştiinţă.

Dar eu? Oare aş fi putut eu, crescută pe o staţie, să trăiesc secole întregi pe o navă mică, fără alt scop decât supravieţuirea, prinsă în capcană împreună cu cei doi bărbaţi? Un Ajit compătimitor şi liniştit, acum că era numărul unu. Un Kane bolnav, tandru, dar cu inteligenţa ciuntită. Şi o Tirzah conducând o expediţie inutilă, care nu se îndreaptă nicăieri, pentru că nu are spre ce anume.

Aş fi sfârşit urându-i şi pe ei, şi pe mine.

Ajit îmi luă mâna stângă. Cu dreapta încă îl ţineam pe Kane, aşa că formam un cerc frânt în sala lovită de radiaţii.

— Bine, am spus eu. O să trimitem minicapsula şi apoi vom face saltul în orizontul evenimentelor.

— Da, rosti Kane.

— Eu mă apuc de treabă, anunţă Ajit. Tirzah, dacă tu şi Kane vreţi să mergeţi pe puntea de observaţie sau altundeva, pregătesc eu prânzul şi lansez minicapsula.

Se întoarse încet cu spatele la noi şi se aşeză la terminalul său.

L-am condus pe Kane în cabina mea. Era o noutate: eu eram cea care mă culcam în patul savanţilor. Însă al meu, al căpitanului, păstra lucruri numai pentru ochii mei. Acum nu mai avea importanţă.

Am făcut dragoste, iar după aceea, cu trupul lui superb, în drum spre bătrâneţe, în braţele mele, i-am şoptit:

— Te iubesc, Kane.

— Şi eu te iubesc, îmi spuse el simplu.

Nu aveam cum să ştiu dacă vorbea serios sau dacă îmi dăduse un răspuns automat, ieşit la lumină dintr-un ritual din alte vremuri, pe jumătate uitat. Nu avea importanţă. În univers există mult mai multe feluri de a iubi decât bănuisem eu cândva.

Am stat în linişte multă vreme. În cele din urmă, Kane îmi spuse:

— Încerc să-mi amintesc valoarea lui pi: 3,1. Mai departe am uitat.

— 3,141, l-am ajutat eu, cu glas tensionat. Atât îmi amintesc.

— Trei virgulă unu patru unu, repetă Kane, conştiincios. L-am lăsat repetând numerele la nesfârşit. M-am dus să trimit sonda în orizontul evenimentelor lui Sag A*.

13. NAVA.

A doua spărtură în fuzelaj se dovedi mai gravă decât prima. Nu sosise a treia minicapsulă de pe sondă.

— Probabil că dublurile noastre electronice sunt moarte, spuse Kane sec. Ar fi trebuit să sară la o sută douăzeci şi cincea parte dintr-un an-limină de orizontul evenimentelor. Calculele noastre n-au reuşit să stabilească exact unde anume. Poate că au ajuns înăuntru, iar sonda se va roti în spirală la nesfârşit în jurul lui Sag A*. Sau au fost loviţi de radiaţii puternice şi-au fost pârliţi.

— E posibil, am spus eu. Cum merge treaba cu stelele tinere masive?

— Nu merge. Blocaj matematic.

Arăta oribil, tras la faţă şi, din nou, nespălat, ceea ce mă deranja mai tare decât trebuia. Cât de greu e, din respect pentru colegii tăi, dacă nu din alt motiv, să faci un duş? Cât poate dura? Nici măcar nu se mai antrena.

— Kane, am început să spun, calm, dar cât se poate de hotărâtă, vrei să…

Alarma porni din nou, la 115 decibeli. Spărtură, spărtură, spărtură…

M-am uitat pe monitoare.

— Dumnezeule…

— Spărtura a fost sudată cu un strat nanotehnologic temporar. Sudura trebuie întărită într-o oră şi jumătate cu un strat de fuzelaj permanent, tip 1-B, suplimentat cu echipament de lipire, dacă este posibil. Pentru localizarea spărturii şi rezerva de strat, consultă jurnalul navei. Dacă nu se găseşte…

L-am oprit.

Intrusul lovise motorul de rezervă. Era o particulă mult mai mare decât prima, deşi, întrucât ne lovise şi apoi îşi văzuse de drum, în loc să penetreze nava, nu aveam cum s-o recuperăm ca s-o studiem. Însă detectorii de masă exteriori semnalau o particulă de cel puţin două kilograme, care probabil că se deplasa cu viteză mult mai mare decât prima. Dacă ne-ar fi lovit direct, am fi fost deja morţi. Dăduse navei o lovitură indirectă, defectând motorul de rezervă.

— O să vin din nou cu tine, îmi spuse Kane.

— De data asta nu mai ai ce particulă să colectezi. Sau să nu colectezi.

— Ştiu. Dar aici nu ajung la nici un rezultat.

Kane şi cu mine, în costumele speciale, ne-am dus în compartimentul motorului de rezervă. Imediat ce l-am văzut, am ştiu că nu mai pot face nimic. Exista defecţiuni care se pot remedia, dar şi defecţiuni pe care nu le mai poţi repara. Partea din spate a compartimentului fusese retezată, împreună cu un fragment din motor. Nu era de mirare că recomandarea calculatorului fusese un strat de tip 1-B, echivalentul a „aruncă o copertină peste el şi uită-l”.

În timp ce reparam spărtura, Kane verifică marginile ei, apoi motorul inutil. Plecă înaintea mea. L-am găsit studiind spărtura pe ecranul meu din sala principală. Nu-şi vâra nasul în jurnalul navei, nu avea voie, o ştia, ci se uita la informaţii şi mişca din mână când voia altele, încruntându-se urât.

— Ce este, Kane? L-am întrebat.

Nu voiam neapărat să aflu; reparaţia îmi luase ore întregi şi eram extenuată. Ajit nu se vedea pe nicăieri. Dormea, stătea pe puntea de observaţie sau, mai puţin probabil, se antrena în sala de sport.

— Nimic. Orice ne-o fi lovit nu emitea radiaţii. Deci nu se deplasa prea rapid, altfel senzorii externi ar fi detectat cel puţin ionizarea. Ori era o masă rece, ori senzorii nu funcţionează bine.

— Pornesc programul de diagnosticare, am spus eu, obosită. Altceva?

— Vreau să deplasez nava.

L-am privit uluită. Costumul îmi alunecase până la mijloc. Casca o aşezasem pe masă, împingând statuia lui Shiva la o parte.

— Să deplasezi nava?

Ajit ieşise din cabină şi se ivi în prag.

— Da, rosti Kane. Să deplasez nava.

— Dar astea sunt coordonatele la care se va întoarce capsula!

— Nu se mai întoarce. Tu chiar nu mă asculţi niciodată, Tif-zah? Dublurile n-au supravieţuit. A treia minicapsulă ar fi trebuit să ajungă de câteva zile bune; ar fi ajuns, dacă ar fi fost trimisă. Sonda a dispărut, la fel şi dublurile. Câte date ne-au

trimis, atâtea avem. Dacă vrem mai multe, va trebui să mergem după ele.

— Să mergem după ele? Am repetat eu, prosteşte. Cum?

— Ţi-am spus o dată! Mutând nava mai spre interiorul miezului, ca să luăm citirile în locul sondei. Măcar câteva.

— Nava se deplasează exclusiv la ordinul lui Tirzah, interveni Ajit.

Sprijinul lui, sosit când nu aveam nevoie de el, mai ales pe tonul acela agresiv, mă înfurie mai mult decât propunerea lui Kane.

— Mulţumesc, Ajit, mă descurc şi singură! Greşeală, greşeală.

Nedescurajat, Kane insistă:

— Nu zic să ne apropiem de orizontul evenimentelor, bineînţeles, nici de prima poziţie a sondei, lângă roiul stelar. Dar putem să ne deplasăm mai spre interior. Poate la zece ani-lumină de miez, între braţul nordic şi cel vestic al lui Sag A Vest.

— Şi am ajunge drept în discul circumnuclear! Exclamă Ajit. Unde radiaţiile sunt mult mai puternice decât aici!

Kane se întoarse spre el, remarcându-i prezenţa pentru prima oară după zile întregi. Frustrarea şi dezamăgirea acumulate în ultima vreme răbufniră:

— Am fost loviţi de două ori de particule care au deteriorat nava. E clar că suntem pe traiectoria unei mase echivalente cu o centură de asteroid care se învârte în jurul miezului la distanţa asta imensă. Discul circumnuclear nu poate fi mai periculos, pentru că, dă-mi voie să-ţi amintesc, e format din gaze moleculare, iar profilul radiaţiilor lui principale e necunoscut. Şi un student în anul întâi la astronomie ştie asta. Sau tu eşti laş, pur şi simplu?

Pielea lui Ajit se înroşi, apoi se făcu palidă. Îşi păstră expresia feţei. Dar simţeam că iradiază căldură, o furie ancestrală extraordinară, tocmai pentru că era înăbuşită. Se duse în cabina lui şi încuie uşa.

— Kane! Am strigat eu, mânioasă, prea obosită, frustrată şi dezamăgită de mine însămi ca să mă controlez. Nu poţi…

— Nu mai pot suporta, continuă el, apoi se deplasă cu paşi apăsaţi spre sala de sport. Am auzit bicicleta zornăind chinuită.

M-am dus şi eu în patul meu, am încuiat uşa, am strâns din ochi, m-am forţat să mă controlez. Dar şi pe sub pleoapele închise vedeam umbre înfuriate.

După câteva ore, i-am chemat pe amândoi în sala principală. Când Kane refuză, i-am ordonat. Am luat statuia lui Shiva pe masă şi i-am dat-o lui Ajit, să-i găsească un loc oriunde, numai pe masă nu. O duse la el în cabină fără să scoată un cuvânt, apoi se întoarse.

— Nu se mai poate aşa, am spus eu, calmă. Suntem toţi con-ştienţi. Ne aflăm împreună în acest spaţiu restrâns ca să realizăm ceva important, iar misiunea se ridică deasupra sentimentelor noastre. Amândoi sunteţi raţionali, savanţi, altfel n-aţi fi aici.

— Nu încerca să faci pe şefa linguşindu-ne, spuse Ajit.

— Vă rog să mă iertaţi. Nu asta am intenţionat. Dar e adevărat că sunteţi amândoi oameni de ştiinţă, că aţi fost amândoi consideraţi suficient de raţionali să călătoriţi în cosmos.

Nu mă puteau contrazice. N-am mai spus de câte ori judecau greşit comisiile de certificare, de câte ori erau mituite sau prea ameţite de renumele candidaţilor, pentru a privi ce se ascunde în spatele lor. Dacă Ajit şi Kane ştiau şi ei, nu lăsau să se vadă.

— Eu sunt de vină pentru toate probleme noastre de aici, am spus, în cel mai potrivit stil pentru un îndrumător Spiritual.

Şi nu minţeam. E datoria mea să menţin armonia productivă pe navă. În cazul nostru, suntem cu toţii de acord, numai armonie productivă nu există.

Nici un comentariu. Am văzut că amândoi se temeau să nu încep o discuţie interminabilă despre dinamica grupurilor, un subiect fără nici o trecere în rândul astrofizicienilor. Kane spuse brusc:

— Eu tot vreau să deplasez nava. Eram pregătită pentru asta.

— Nu, Kane. Nu ne vom apropia mai mult. Profită de punctul meu slab.

— Atunci putem sări în altă poziţie, la aceeaşi distanţă de miez? Poate ne-ar ajuta măsurătorile făcute din alt punct de bază.

— Nu facem nici un salt până când nu sunt sigură că nu mai soseşte minicapsula.

— Cât durează asta?

Vedeam cum, sub accesul de furie copilărească, mintea inteligentă a lui Kane lucra febril, plănuia măsurători, cântărea opţiuni.

— Mai aşteptăm încă trei zile.

— Bine. Zâmbi pentru prima oară după multe zile. Mulţumesc, Tirzah.

M-am întors spre Ajit:

— Ajit, cu ce te putem ajuta? De ce anume ai nevoie?

— Eu nu cer nimic, îmi răspunse cu o expresie ciudată, intensă, imposibil de citit, că un moment am simţit o teamă iraţională. Apoi se ridică şi plecă în cabina lui. L-am auzit încuind uşa.

Dădusem greş încă o dată.

Alarma nu mai porni la miezul nopţii. Nimic evident nu-mi tulbură somnul. M-am trezit însă oricum, când am auzit pe cineva în sala principală. Muşchii braţului drept se încordară ca să deschidă cabina. M-am forţat să stau nemişcată.

Ceva nu era în regulă. Intuiţia, umbra aceea enigmatică a judecăţii raţionale, îmi spuse să rămân pe loc. Să nu deschid cabina, să nu întind mâna ca să accesez datele navei pe ecranul din el. Să nu fac absolut nici o mişcare.

De ce?

Nu ştiu.

Din sala principală se furişa miros de cafea. Deci unul dintre cei doi bărbaţi nu putea să doarmă. Îşi pregăti o cafea şi-şi activă terminalul. Şi ce dacă?

Nu te mişca, îmi comandă partea pre-raţională a minţii mele, din umbră.

Mirosul de cafea se accentua. Scârţâi un scaun. Zgomote obişnuite, banale.

Nu te mişca.

N-a trebuit să mă mişc. După-amiaza trecută nu le-am pomenit lui Kane şi Ajit de împrejurările când comisiile de certificare judecaseră greşit, fuseseră mituite sau prea ameţite de renumele candidaţilor pentru a privi ce se ascunde în spatele lor. De situaţiile când spaţiul insuficient, asociat cu un ego înfumurat şi munca febrilă îl conduseseră la dezastru pe

îndrumătorul Spiritual al misiunii. Dar am învăţat. Cabina mea ascundea dispozitive despre care savanţii nu ştiau nimic.

Privirea mi-a alunecat prudent spre un spot aflat exact deasupra mea, pe tavan. Numai ochii mi se mişcau. Am clipit conform tiparului: de două ori rapid, de trei ori mai lung, de două ori rapid, apoi am privit fix, continuu. Ecranul se aprinse.

Erau date duplicat despre navă. Nu o copie de siguranţă, ci informaţii complet separate, primite simultan de la aceiaşi senzori care transmiteau jurnalului principal, dar direcţionate spre zone de stocare independente, inaccesabile de la calculatorul principal. Savanţii sunt utilizatori sofisticaţi. N-ai cum să ascunzi date de ei, dacă vor să le modifice, decât dacă le stochezi undeva separat, fără ştirea lor. Am clipit din nou conform tiparului, fără să mişc un deget, şi am activat diferite ecrane cu date despre navă.

N-a fost deloc greu de găsit.

Ieri, la 18:50, o minicapsulă ateriza în compartimentul special destinat ei. Calculatorul principal nu primise nici un semnal. Astăzi, la 3:00, adică în urmă cu cincisprezece minute, compartimentul minicapsulei fusese deschis manual şi încărcătura îndepărtată. Din nou, nici un semnal spre calculatorul principal.

Semnătura în infraroşu din sala principală, aşezată în faţa terminalului, era Ajit.

Poate că erorile în transmiterea semnalelor erau simple coincidenţe, iar Ajit transfera acum date din a treia minicapsulă în calculator, bând o cafea bună în timp ce lucra, jubilând la gândul că i-o luase înainte lui Kane. Dar eu mă gândeam la altceva.

La ce mă gândeam?

N-a trebuit să mă gândesc. Pur şi simplu, mi-am dat seama. Lucrurile mi s-au dezvăluit, clare ca un hologramă. Toate. Ajit furase şi a doua minicapsulă. În dimineaţa când eu şi Kane am dormit buştean, după ce, cu o seară înainte, ne dăduse vin pentru a sărbători teoria despre materia întunecată. Oare ce ne pusese în vin? Dormisem ca lemnul. Ajit ne spusese că minicapsula sosise înainte de a ne trezi, că introdusese deja datele în calculator. Că dublura lui Kane îşi cerea scuze că datele preliminare, de la care Kane pornise când îşi construise teoria materiei întunecate, erau greşite, afectate de radiaţii.

Ajit inventase scuza şi înlocuirea datelor. În realitate, a doua minicapsulă susţinea teoria lui Kane, n-o invalida. Ajit salvase cele trei minicapsule ca să le folosească singur, să pretindă că descoperise el materia întunecată. Se folosise de a doua capsulă ca să invalideze datele sosite cu prima. Şi avea de gând să susţină că a treia nu sosise, că nu fusese trimisă de sonda dispărută.

Kane al meu, adevăratul, nu găsise particula din spărtură pentru că fusese alcătuită din materie întunecată. De asta, nu din cauza vitezei mici, nu indicase particula nici o radiaţie. Şi a doua spărtură fusese tot materie întunecată. Eram convinsă, de parcă mi-ar fi arătat pagini întregi de ecuaţii care să mi-o demonstreze.

Dar mai ştiam un lucru. Dacă m-aş fi dus în baie şi mi-aş fi cercetat minuţios corpul, fiecare părticică a lui, aş fi găsit, într-un loc bine ascuns, urma discretă, obişnuită, a unui detector subdermal plasat în seara când băusem vinul drogat. La fel şi Kane. Detectoarele îl informau pe Ajit despre toate mişcările noastre, nu doar cele majore, ca un pas sau o îmbrăţişare, dar şi cele mai mici, cum ar fi accesarea datelor navei pe ecranul din cabina mea. Iată de ce mă avertizase intuiţia. Ajit nu voia să fie descoperit în timp ce fura minicapsulele.

Am şi eu detectori similari în rezerva mea, dar nu crezu-sem că misiunea era chiar atât de distrusă, încât să am nevoie de ei. Refuzasem să cred aşa ceva, dar mă înşelasem.

Dar cum avea de gând Ajit să se folosească de munca furată de la Kane, când acesta era aici şi ştia că îi aparţine?

Bineînţeles, cunoşteam răspunsul din momentul în care cli-pisem ca să activez ecranul din tavan, când, în sfârşit, am recunoscut faţă de mine însămi ce turnură oribilă luase misiunea.

Am împins uşa cabinei şi am strigat veselă.

— Hei? Miroase cumva a cafea? Cine-i acolo?

— Eu sunt, îmi răspunse Ajit, cu o sclipire genială în glas. N-am somn. Hai să bei şi tu o gură de cafea.

— Imediat, Ajit.

Mi-au pus haina, am strâns-o la talie şi mi-am strecurat în palmă pistolul ţinut într-un loc secret din saltea.

14. SONDA.

Sonda făcu un salt reuşit. Trăiam.

La o distanţă aşa de mică de miez, priveliştea nu era atât de spectaculoasă. Sag A*, care ne captă imediat pe orbită, arăta ca o regiune nebuloasă dominantă. Nebulozitatea, explică Ajit, era o combinaţie de radiaţii Hawking şi gaze supraîncălzite înghiţite de gaura neagră. Roiul albastru intens al IRS16 era ascuns de norii de plasmă ionizată din jurul sondei. Am simţit forţe gravitaţionale, dar sonda era atât de mică, încât nu ne afectară încă semnificativ.

Ajit a descoperit o modalitate reuşită de a aplica teoria lui Kane despre materia întunecată la traiectoriile gazelor atrase de gaura neagră, precum şi ale orbitelor stelelor tinere de lângă Sag A*. Spune că s-ar putea să se găsească foarte multă materie întunecată lângă miez, dacă nu şi mai departe. Ar putea furniza suficientă masă pentru „echilibrarea” universului, împiedicându-l fie să se dezintegreze pentru totdeauna, fie şase autodistrugă. Materia întunecată, rămasă de la începuturile creaţiei, poate salva creaţia în sine. Kane încuviinţează scurt explicaţiile lui Ajit. Mă ţine de mână. Eu îi mângâi palma delicat, cu degetul mare, desenând cerculeţe ca nişte orbite mici.

15. NAVA.

Ajit stătea în faţa terminalului, complet îmbrăcat, cu ca-feaua aburindă la îndemână. Nu i-am dat timp să râdă de mine. Am păşit în sala principală şi am tras.

Săgeata sedativă îl adormi aproape instantaneu. La greutatea lui, efectul ei dura o oră. Kane nu auzi bufnitura cu care căzu de pe scaun; uşa lui rămase închisă. Am intrat în cabina lui Ajit şi am cercetat-o centimetru cu centimetru, spărgând încuietoarea dulăpiorului personal, ocupat în cea mai mare parte de statuia de bronz a lui Shiva. Minicapsulele nu erau acolo, nici în altăparte.

Am luat la rând bucătăria. Nu le-am găsit nici acolo.

Nici la duş, în sala de sport sau printre stocuri.

Poate că Ajit a ascuns cuburile în compartimentele motoarelor, în cele de alimentare sau în oricare dintre cele peste zece compartimente ale navei, numai că nu erau presurizate. Ar fi trebuit să-şi pună un costum sau să le presurizeze. Oricare dintre cele două cazuri ar fi apărut printre datele mele particulare. N-au apărut. Nu voise să-şi asume riscul prea multor operaţiuni secrete. Nu avusese medicamente decât

ca să ne drogheze pe mine şi pe Kane o singură dată. Altfel n-ar fi apelat la detectorii subdermali.

Am bănuit că ascunsese capsulele în observator.

Examinarea lui presupunea săpături. La sfârşit, plantele mele exotice zăceau unele peste altele prin încăpere. Pietrele fântânii erau şi ele risipite peste tot. Eram murdară şi transpirată, cu haina mânjită de pământ. Dar le găsisem: două cuburi de cristal din a doua şi a treia minicapsulă, scoase din scutul lor protector greu. Mizeria căzu uşor de pe suprafaţa lor fină.

Trecuseră patruzeci şi cinci de minute.

M-am dus jos, să-l trezesc pe Kane. Trebuia să facem imediat saltul. Într-o navă pentru trei persoane, n-ai loc să ţii un prizonier închis prea multă vreme. Chiar dacă ne puteam proteja de Ajit, nu credeam că-l puteam proteja pe el de Kane. Minicapsulele validau munca lui Kane despre materia întunecată. Orice alt bărbat s-ar fi bucurat atât de tare, încât ar fi uitat de furt. Dar nu Kane.

Ajit zăcea unde-l lăsasem. Tranchilizantul îşi făcea datoria. I-am mai administrat o doză şi am intrat în cabina lui Kane. Nu era acolo.

Am stat nemişcată destul de mult, pe urmă mi-am pus cos-tumul cuprinsă de panică.

Cercetasem deja sectoarele presurizate ale navei. Numai de-ar fi în cală, scotocind încă o dată, degeaba, în speranţa că va găsi vreo urmă a primei particule care ne-a lovit! De-ar fi în compartimentul motorului de rezervă stricat, entuziasmat de o idee genială pentru a-l salva! De-ar fi…

— Kane! Kane!

Zăcea în cală, întins pe-o parte, cu costumul găurit, lângă o bucată de plastic dintr-o cutie de rezerve pe jumătate deschisă. Ajit aranjase lucrurile în aşa fel încât să pară că Kane deschisese o cutie marcată SENZORI DE REZERVĂ, îşi rupsese costumul, iar roboţii nanotehnologici nu-l putuseră repara.

O încercare stângace, dar care, dacă n-ar fi fost reputaţia lui până acum nepătată, ar fi avut rezultatul scontat.

Kane cel din costum nu mai semăna cu Kane al meu.

Am îngenuncheat lângă el. L-am luat în braţe şi l-am implorat, printre lacrimi, să se întoarcă la mine. Am bătut cu pumnii înmănuşaţi pe punte până când era să-mi rup şi eu

costumul Cred că, în clipa aceea unică şi înspăimântătoare, nici nu mi-ar fi păsat.

M-am întors în sala principală, am schimbat arma tranchilizantă cu un cuţit şi i-am tăiat gâtul lui Ajit. Singurul meu regret a fost că nu era treaz când am făcut-o, iar sentimentul acesta de regret l-am simţit târziu, mult mai târziu.

Am pregătit nava pentru saltul prelung înapoi pe Braţul Orion. După salt, va urma accelerarea-decelerarea spre Skillian, cea mai apropiată lume colonizată, proces care va dura o lună standard. Fizica spaţială, pe care nu o înţeleg, spune că aşa trebuie: o navă nu poate executa un salt prea aproape de un corp de dimensiuni mari, ca o planetă. Se pare că materia întunecată nu contează.

Ambele cadavre, al lui Ajit şi al lui Kane, zac în cala nepresurizată. Strădania lui Kane legată de materia întunecată se află în cabina mea. În fiecare noapte mângâi cele două cuburi care îi vor spori şi mai mult faima în Lumile colonizate.”

În fiecare zi mă uit la date, la ecuaţii, la munca lui salvată în terminal. N-o înţeleg, dar uneori mi se pare că-l văd, că-i zăresc şinele, în simbolurile acelea inteligente, care dezvăluie secretele energiei cosmice.

Eurile noastre din umbră, nu acelea esenţiale, sunt cele care ne-au distrus misiunea, umbrele din miezul fiecărei fiinţe umane.

Ambiţia şi combativitatea lui Ajit. Viziunea mărginită a lui Kane despre alţi oameni şi limitele lor. Mândria mea, care m-a făcut să cred că ţineam sub control furia ucigătoare, când ea deja trecuse demult de punctul în care putea fi stăpânită. În noi toţi.

Am lăsat în urmă, în inima galaxiei, un singur lucru. Chiar înainte de a face Kepler saltul, am aruncat statuia lui Shiva în direcţia lui Sag A*. Nu sunt sigură, dar îmi imaginez că va călători spre gaura neagră din miezul galaxiei, va fi atrasă de gravitaţia ei şi va aluneca în spirală, pentru ca într-o zi să dispară dincolo de orizontul evenimentelor, într-o singularitate de neimaginat. Asta vreau să i se întâmple. O urăsc.

În ce mă priveşte, nu am energia necesară să urăsc cele ce mi se vor întâmpla. Voi povesti totul autorităţilor. Fără îndoială, mi se va retrage autorizaţia de îndrumător Spiritual, dar nu mi se va intenta proces pentru uciderea lui Ajit. Căpitanul

este legea supremă pe o navă. Aveam autoritatea legală să-l ucid. Dar nici o expediţie ştiinţifică nu mă va angaja vreodată pe post de căpitan. Partea utilă a vieţii mele s-a sfârşit, iar restul nu valorează mai mult decât stelele carbonizate despre care Kane spunea că se învârt pe orbita lui Sag A*, încercuind zadarnic miezul până la moarte, fără să dea lumină.

O umbră.

16. SONDA.

Rămânem lângă miezul galactic, Kane, Ajit şi cu mine. Orizontul evenimentelor lui Sag A* e la aproximativ o cincisprezecime dintr-un an-lumină dedesubtul nostru. În timp ce ne apropiem de el în spirală, viteza noastră creşte dramatic.

Punctul de la care nu ne mai putem întoarce este a douăzecea parte dintr-un an-lumină. Radiaţiile mortale, în mod ciudat, sunt mai mici acum decât atunci când pluteam lângă materia întune-cată, de partea cealaltă a lui Sag A* Vest, dar e destul şi atât.

Cel puţin o parte din creierul meu a fost afectată, împreună cu programul de reparare. Aşa cred. E greu de spus cu siguranţă, dar nu-mi amintesc prea multe din cele întâmplate înainte de a veni la bordul sondei, nici amănunte legate de prezenţa noastră aici. Uneori parcă îmi aduc aminte, dar imaginile îmi fug din minte imediat. Ştiu că eu, Ajit şi Kane suntem umbre, dar nu ştiu ale cui.

Ajit şi Kane îşi desfăşoară nestingheriţi activitatea lor ştiinţifică. Am uitat la ce lucrează, dar îmi place să mă aşez şi să-i privesc muncind. Ajit se ocupă de idei, iar Kane încearcă să-i fie de ajutor, deşi mai demult Kane avea idei şi Ajit încerca să-i fie de ajutor. Ştim cu toţii că ştiinţa va dispărea în Sag A*, odată cu noi. Savanţii lucrează oricum, nu pentru altceva, ci pentru că le place să lucreze. Aceasta este, de fapt, cea mai pură ştiinţă din univers.

Misiunea noastră e un succes. Ajit şi Kane au găsit răspunsuri. I-am ajutat să coopereze, le-am îndeplinit toate dorinţele între timp şi mi-am condus nava în siguranţă spre inima galaxiei. Sunt mulţumită.

Există şi dificultăţi. E deprimant să urci pe puntea de ob-servaţie. Cele mai multe plante au rămas şi înfloresc din abundenţă, dar a dispărut o bucată mare din fuzelaj. În consecinţă, tot ce se găseşte acolo, florile, banca, oamenii,

plutesc prin spaţiul cosmic, rămaşi împreună numai datorită gravitaţiei pe care o exer-cităm unul asupra celuilalt. Nu înţeleg cum de putem respira aici, aerul a dispărut. Nu înţeleg multe lucruri, dar le accept.

Sala principală e intactă, numai că trebuie să te apleci ca să treci pe sub uşa de la bucătărie, înaltă de numai jumătate de metru. A dispărut cabina lui Ajit. Ne descurcăm numai cu două cabine, pentru că mă culc în fiecare noapte ori cu Kane, ori cu Ajit. Terminalele sunt intacte. Unul nu mai afişează nimic. Ajit l-a folosit pentru a menţine o hologramă programată şi suprapusă peste fostul monitor. E imaginea unui zeu indian, Shiva, pe care mi-a arătat-o mai demult.

Shiva dansează. Dansează tot timpul, cu cele patru braţe graţioase, într-un cerc de flăcări. E o figură dinamică, cu braţele şi picioarele unduitoare şi expresia mobilă. Şi flăcările dansează. Numai chipul zeului e calm, detaşat, senin. Kane e în stare să-l privească ore întregi.

Zeul, ne explică Ajit, reprezintă fluxul de energie din univers. Shiva creează, distruge, recreează. Întreaga materie şi energie participă la acest dans ritmat al tiparelor create şi distruse în decursul timpului.

Materia întunecată, la asta lucrează Ajit şi Kane. Mi-am amintit. Ceva s-a detaşat de restul universului imediat după ce s-a născut. Dar şi materia întunecată s-a prins în dans. Am simţit forţa ei gravitaţională acţionând asupra navei noastre. Nu o vedem, dar e acolo, modificând orbitele stelelor şi traiectoriile vieţilor, în marele joc al umbrelor aruncate de Shiva dansând.

Nu cred că Ajit, Kane şi cu mine mai avem mult. Dar nu contează, chiar nu contează. Ne-am atins scopul pentru care am venit aici şi, întrucât şi noi ne încadrăm în tiparul universal, nu ne putem pierde. Când sonda va aluneca în gaura neagră, în miez, dacă vom rezista până atunci, va deveni o parte a fluxului de energie cosmică inevitabil, nesfârşit, glorios – dansul divin.

Sunt pregătită.

SFÂRŞIT